

SÁCH SA-MU-EN Quyển 2 (Nhóm Phiên dịch CGKPV)

Sách Sa-mu-en Quyển 2 (2 Sm 1,1–24,25)

1 Sau khi vua Sa-un chết, ông Đa-vít đánh thắng người A-ma-lếch trở về, và ở lại Xích-lắc hai ngày. **2** Sang ngày thứ ba, có một người từ trại, từ bên vua Sa-un đến, áo quần xé rách, đầu thì rắc đất. Khi đến gần ông Đa-vít, anh ta sấp mình xuống đất và sụp lạy. **3** Ông Đa-vít hỏi anh : "Anh từ đâu đến ?" Anh trả lời ông : "Tôi đã chạy thoát từ trại Ít-ra-en." **4** Ông Đa-vít nói với anh : "Chuyện gì đã xảy ra ? Kể lại cho tôi đi !" Anh nói : "Dân đã bỏ chiến trường mà chạy trốn ; nhiều người trong dân tử trận, cả vua Sa-un và con vua là ông Giô-na-than cũng đã chết."

5 Ông hỏi người thanh niên đưa tin cho ông : "Làm sao anh biết được vua Sa-un và con vua là ông Giô-na-than đã chết ?" **6** Người thanh niên đưa tin cho ông trả lời : "Tôi còn ở trên núi Ghin-bô-a và thấy vua Sa-un đang tựa vào cây giáo của vua, có chiến xa và kỵ binh bám sát vua. **7** Vua quay lại, thấy tôi và gọi tôi. Tôi thưa : "Dạ, tôi đây !" **8** Vua hỏi tôi : "Người là ai ?" Tôi thưa : "Tôi là người A-ma-lếch." **9** Vua bảo tôi : "Người hãy đứng bên ta và kết liễu đời ta, vì ta bị choáng váng, mặt dầu sinh lực vẫn còn nguyên vẹn nơi ta." **10** Vậy tôi đứng bên vua và kết liễu đời vua, vì biết rằng vua sẽ không sống được sau khi thất trận. Tôi đã lấy huy hiệu trên đầu vua và cái vòng trên cánh tay vua và đem lại đây cho chúa thượng."

11 Ông Đa-vít nắm lấy áo mình mà xé ra, tất cả những người ở với ông cũng vậy. **12** Họ cử hành tang lễ, khóc lóc và ăn chay cho đến chiều để tỏ lòng thương tiếc vua Sa-un và ông Giô-na-than, con vua, thương tiếc dân ĐỨC CHÚA và nhà Ít-ra-en, vì những người này đã ngã gục dưới lưỡi gươm.

13 Ông Đa-vít hỏi người thanh niên báo tin cho ông : "Người quê ở đâu ?" Anh đáp : "Tôi là con một người ngoại kiều A-ma-lếch." **14** Ông Đa-vít nói với anh : "Người không sợ sao mà dám tra tay sát hại người ĐỨC

CHÚA đã xúc dầu tấn phong ?" **15** Ông Đa-vít gọi một trong các đầy tớ và nói : "Lại gần mà giết nó đi." Người này đâm anh ta và anh ta chết. **16** Ông Đa-vít bảo anh ta : "Máu người đổ xuống đầu người, vì chính miệng người đã cáo tội người, khi người nói : ' Chính tôi đã kết liễu cuộc đời của người ĐỨC CHÚA đã xúc dầu tấn phong '."

17 Bảy giờ ông Đa-vít đọc bài văn tế này khóc vua Sa-un và ông Giô-na-than, con vua. **18** Ông nói : Để dạy cho con cái Giu-đa. Bài Cây Cung, được ghi chép trong sách Người Công Chính.

19 "Hỡi Ít-ra-en, trên các đồi của người, những người con ưu tú đã bỏ mình. Than ôi ! Anh hùng nay ngã gục !

20 Các người đừng báo tin cho thành Gát, đừng công bố trong các phố phường Át-cơ-lôn, kéo con gái người Phi-li-tinh vui mừng, con gái bọn không cắt bì hơn hờ !

21 Hỡi núi đồi Ghin-bô-a, ước gì trên các người chẳng còn mưa rơi sương đọng, chẳng còn những cánh đồng phì nhiêu, vì tại đó khiến thuấn các anh hùng đã bị vứt bỏ ! Khiên thuẫn của Sa-un không được bôi dầu, nhưng vậy máu những người bị đâm, dính mỡ các anh hùng ; cây cung của Giô-na-than không lùi lại, thanh gươm của Sa-un không trở về vô hiệu quả.

23 Sa-un và Giô-na-than, ôi những con người dễ thương, dễ mến, sống chẳng xa nhau, chết cũng chẳng rời, nhanh hơn chim bằng, mạnh hơn sư tử !

24 Thiếu nữ Ít-ra-en hỡi, hãy khóc Sa-un, người đã mặc cho các cô vải điều lộng lẫy, dính trên áo các cô đồ trang sức bằng vàng.

25 Than ôi ! Các anh hùng đã ngã gục giữa lúc giao tranh !

Trên các đồi của người, Giô-na-than đã bỏ mình !

26 Giô-na-than, anh hỡi, lòng tôi se lại vì anh !

Tôi thương anh biết mấy !
Tình anh đối với tôi thật diệu kỳ hơn cả tình nhi nữ.

27 Than ôi ! Anh hùng nay ngã gục, võ khí đã tan tành !"

2 1 Sau đó, ông Đa-vít thỉnh ý ĐỨC CHÚA : "Con có nên đi lên một trong các thành Giu-đa không ?" ĐỨC CHÚA phán với ông : "Cứ lên." Ông Đa-vít nói : "Con phải lên đâu ?" Người phán : "Lên Khép-rôn." **2** Ông Đa-vít lên đó, cùng với hai bà vợ, là bà A-khi-nô-am người Gít-rơ-en, và bà A-vi-ga-gin, vợ ông Na-van người Các-men. **3** Còn những người đi theo ông, ông Đa-vít cũng đưa họ lên, mỗi người cùng với gia đình mình, và họ ở các thành vùng Khép-rôn. **4** Người Giu-đa kéo đến, và tại đó, họ xúc dầu tấn phong ông Đa-vít làm vua nhà Giu-đa. Người ta báo tin cho vua Đa-vít rằng : "Người Gia-vết miền Ga-la-át đã chôn cất vua Sa-un." **5** Vua Đa-vít sai sứ giả đến với người Gia-vết miền Ga-la-át và nói với họ : "Xin ĐỨC CHÚA chúc phúc cho anh em, vì anh em đã làm việc nghĩa ấy với chúa thượng của anh em là vua Sa-un, và đã chôn cất vua. **6** Giờ đây, xin ĐỨC CHÚA lấy tình thương và lòng thành tín mà đối xử với anh em. Cả tôi nữa, tôi cũng sẽ lấy lòng tốt như vậy mà đối xử với anh em, vì anh em đã làm điều ấy. **7** Giờ đây, anh em hãy mạnh bạo lên, hãy tỏ ra là những người can đảm, vì chúa thượng của anh em là vua Sa-un đã chết. Còn tôi thì nhà Giu-đa đã xúc dầu tấn phong làm vua của họ.

8 Ông Áp-ne là con ông Ne và là tướng chỉ huy quân đội vua Sa-un, đã rước ông Ít-bô-sét, con vua Sa-un, đưa sang Ma-kha-na-gim, **9** và tôn làm vua miền Ga-la-át,

dân A-su-ri, miền Gít-rơ-en, Ép-ra-im, Ben-gia-min và toàn thể Ít-ra-en. **10** Ông Ít-bô-sét, con vua Sa-un, được bốn mươi tuổi khi lên làm vua Ít-ra-en, và trị vì hai năm. Chỉ có nhà Giu-đa theo vua Đa-vít. **11** Thời gian vua Đa-vít làm vua tại Khép-rôn, cai trị nhà Giu-đa, là bảy năm sáu tháng.

12 Ông Áp-ne, con ông Ne, cùng bề tôi vua Ít-bô-sét, con vua Sa-un, ra quân từ Ma-kha-na-gim, tiến về phía Ghíp-ôn. **13** Ông Giô-áp, con bà Xơ-ru-gia, cùng bề tôi vua Đa-vít, ra quân từ Khép-rôn và gặp họ gần hồ Ghíp-ôn. Một phe đóng ở bên này hồ, một phe đóng ở bên kia.

14 Ông Áp-ne nói với ông Giô-áp : "Các trai tráng hãy đứng dậy và đấu trước mặt chúng ta !" Ông Giô-áp nói : "Họ hãy đứng dậy !" **15** Họ đứng lên và đi qua cho người ta đếm : mười hai người Ben-gia-min thuộc phía vua Ít-bô-sét, con vua Sa-un, mười hai người trong số bề tôi vua Đa-vít. **16** Mỗi người túm lấy đầu đối thủ của mình và lấy gươm đâm vào sườn đối thủ, khiến họ đều cùng ngã gục. Người ta gọi nơi ấy là Thừa Đất Đá Tăng ; thừa đất ấy ở Ghíp-ôn.

17 Ngày hôm ấy, cuộc giao tranh diễn ra rất ác liệt. Ông Áp-ne và người Ít-ra-en bị bề tôi vua Đa-vít đánh bại. **18** Ở đó có ba con trai bà Xơ-ru-gia là ông Giô-áp, ông A-vi-sai và ông A-xa-hên. Ông A-xa-hên có đôi chân lanh lẹ như sơn dương ngoài đồng. **19** Ông A-xa-hên đuổi theo ông Áp-ne, chạy sau ông ấy, không trệch bên phải bên trái. **20** Ông Áp-ne ngoái lại và hỏi : "Có phải mày đó không, A-xa-hên ?" Ông này trả lời : "Tao đây." **21** Ông Áp-ne bảo ông ấy : "Mày hãy đi trệch sang bên phải hay bên trái, túm lấy một đũa trong các đũa tờ kia và lột lấy áo của nó." Nhưng ông A-xa-hên không chịu ngưng đuổi theo ông ấy. **22** Ông Áp-ne lại bảo ông A-xa-hên lần nữa rằng : "Mày hãy ngưng đuổi theo tao. Mày muốn tao quật mày xuống đất sao ? Tao sẽ còn mặt mũi nào mà nhìn Giô-áp, anh mày được ?" **23** Nhưng ông A-xa-hên từ chối không chịu ngưng, nên ông Áp-ne lấy giáo đâm ngược vào bụng ông ấy, và giáo xuyên qua lưng.

Ông ngã xuống đó và chết ngay tại chỗ. Mọi kẻ đến chỗ ông A-xa-hên ngã xuống chết, thì dừng lại.

24 Ông Giô-áp và ông A-vi-sai đuổi theo ông Áp-ne. Khi mặt trời lặn, họ tới đồi Am-ma, ở phía đông Ghi-ác, trên đường đi sa mạc Ghíp-ôn. **25** Con cái Ben-gia-min tập hợp lại sau lưng ông Áp-ne, họ làm thành một khối và đóng trên một đỉnh đồi. **26** Ông Áp-ne gọi ông Giô-áp và nói : "Chẳng lẽ cứ để gươm chém giết mãi sao ? Ông không biết rằng rốt cuộc chỉ là cay với đắng ư ? Đến bao giờ ông mới bảo quân binh thôi không đuổi theo anh em của họ nữa ?" **27** Ông Giô-áp nói : "Có Thiên Chúa hằng sống ! Ông mà không nói, thì mãi đến sáng quân binh mới thôi không đuổi theo anh em của họ." **28** Ông Giô-áp cho thổi tù và, tất cả quân binh dừng lại, không đuổi theo Ít-ra-en nữa, và họ không còn tiếp tục giao chiến.

29 Ông Áp-ne và người của ông đi trong vùng A-ra-va suốt đêm ấy, họ sang sông Gio-đan, đi xuyên qua cả vùng Bít-rôn và tới Ma-kha-na-gim. **30** Ông Giô-áp thôi không đuổi theo ông Áp-ne ; ông tập hợp toàn thể quân binh lại ; trong số bề tôi vua Đa-vít thiếu mười chín người và ông A-xa-hên. **31** Bề tôi vua Đa-vít đã hạ được ba trăm sáu mươi người trong số người Ben-gia-min và người của ông Áp-ne, và những người này đã chết. **32** Người ta mang ông A-xa-hên đi và chôn cất ông trong mộ của cha ông, tại Bê-lem. Ông Giô-áp và người của ông đi suốt đêm, và khi trời sáng thì đến Khép-rôn.

3 1 Chiến tranh kéo dài giữa nhà Sa-un và nhà Đa-vít. Vua Đa-vít ngày càng mạnh thêm, còn nhà Sa-un thì ngày càng yếu đi.

2 Tại Khép-rôn, vua Đa-vít đã sinh được những người con trai : con đầu lòng là Am-nôn, do bà A-khi-nô-am người Gít-rơ-en ; **3** người thứ hai là Ki-láp, do bà A-vi-ga-gin, vợ ông Na-van người Các-men ; người thứ ba là Áp-sa-lôm, do bà Ma-a-kha, ái nữ của Tan-mai, vua Gơ-sua ; **4** người thứ tư là A-đô-ni-gia, do bà Khác-ghít ; người thứ năm là Sơ-phát-gia, do bà A-vi-tan ; **5** người thứ sáu là Gít-rơ-am, do bà Éc-la, vợ vua Đa-vít. Đó là

những người con trai vua Đa-vít đã sinh được tại Khép-rôn.

6 Trong khi có chiến tranh giữa nhà Sa-un và nhà Đa-vít, ông Áp-ne củng cố địa vị trong nhà Sa-un. **7** Vua Sa-un trước kia có người tỳ thiếp tên là Rít-pa, con gái ông Ai-gia. Vua Ít-bô-sét nói với ông Áp-ne : "Tại sao ông đi lại với tỳ thiếp của cha tôi ?" **8** Ông Áp-ne giận lắm vì những lời vua Ít-bô-sét và nói : "Tôi là đầu chó của Giu-đa sao ? Hôm nay tôi lấy tình nghĩa mà đối xử với nhà của vua Sa-un, cha ngài, với anh em của người và với các bạn của người ; tôi đã không để ngài rơi vào tay Đa-vít. Thế mà hôm nay ngài lại bắt lỗi tôi về chuyện một người đàn bà !" **9** Xin Thiên Chúa phạt Áp-ne thế này và còn thêm thế kia nữa, nếu tôi không làm cho Đa-vít điều ĐỨC CHÚA đã thề với ông ấy, **10** là cất vương quyền khỏi nhà Sa-un và thiết lập ngai vàng của Đa-vít trên Ít-ra-en và trên Giu-đa, từ Đan đến Bơ-e Se-va !" **11** Vua Ít-bô-sét không thể đáp lại ông Áp-ne một lời, vì vua sợ ông.

12 Ông Áp-ne sai sứ giả thay mặt mình đến nói với vua Đa-vít : "Đất này thuộc về ai ?" Ông nói : "Ngài hãy lập giao ước với tôi, tôi sẽ giúp ngài một tay để làm cho toàn thể Ít-ra-en quay về với ngài." **13** Vua đáp : "Tốt. Tôi sẽ lập giao ước với ông. Tôi chỉ xin ông một điều : ông sẽ không được ra mắt tôi, nếu ông không đem đến cho tôi bà Mi-khan, con gái vua Sa-un, khi ông đến ra mắt tôi." **14** Vua Đa-vít sai sứ giả đến nói với vua Ít-bô-sét, con vua Sa-un : "Hãy trả lại tôi vợ tôi là Mi-khan, người tôi đã nộp một trăm bao qui đầu người Phi-li-tinh để cưới." **15** Vua Ít-bô-sét sai người đến nhà chồng bà là ông Pan-ti-ên, con ông La-gít, để đem bà về. **16** Chồng bà đi với bà ; ông vừa đi theo vừa khóc, cho đến Ba-khu-rim. Ông Áp-ne bảo ông ấy : "Thôi, về đi !" Ông ấy trở về.

17 Ông Áp-ne ngỏ lời với các kỳ mục Ít-ra-en : "Đã từ lâu, anh em ao ước được ông Đa-vít làm vua. **18** Vậy bây giờ anh em hãy hành động, vì ĐỨC CHÚA đã phán về ông Đa-vít rằng : ' Chính nhờ tay Đa-vít, tôi tớ Ta, mà Ta sẽ cứu Ít-ra-en, dân Ta, khỏi tay người Phi-li-tinh và

khỏi tay mọi kẻ thù của nó'." **19** Ông Áp-ne cũng đã nói cho người Ben-gia-min nghe. Rồi ông Áp-ne đi Khép-rôn nói cho vua Đa-vít nghe tất cả những gì Ít-ra-en và toàn thể nhà Ben-gia-min coi là tốt.

20 Ông Áp-ne đến với vua Đa-vít tại Khép-rôn, có hai mươi người cùng đi với ông. Vua Đa-vít làm tiệc đãi ông Áp-ne và những người cùng đi với ông. **21** Ông Áp-ne nói với ông Đa-vít : "Tôi sẽ lên đường đi tập hợp toàn thể Ít-ra-en về cho đức vua là chúa thượng tôi. Họ sẽ lập giao ước với ngài và ngài sẽ làm vua cai trị mọi nơi lòng ngài ao ước." Vua Đa-vít cho ông Áp-ne về, và ông ra đi bình an.

22 Trong khi đó, các bề tôi vua Đa-vít cùng với ông Giô-áp đi hành quân trở về, đem theo chiến lợi phẩm rất lớn. Ông Áp-ne không còn ở với vua Đa-vít tại Khép-rôn, vì vua đã cho ông về, và ông đã ra đi bình an. **23** Khi ông Giô-áp và toàn thể quân đội cùng đi với ông trở về, người ta báo tin cho ông Giô-áp rằng : "Ông Áp-ne, con ông Ne, đã đến gặp nhà vua. Nhà vua đã cho ông ấy về, và ông đã ra đi bình an." **24** Ông Giô-áp đến gặp vua và nói : "Ngài đã làm gì thế ? Kia, Áp-ne đã đến gặp ngài. Tại sao ngài cho nó về và nó đã ra đi như vậy ?" **25** Ngài thưa biết Áp-ne, con ông Ne : nó đến chính là để lừa dối ngài, để biết đường đi nước bước của ngài, và để biết tất cả những gì ngài làm !"

26 Ở nhà vua Đa-vít ra, ông Giô-áp sai người chạy theo ông Áp-ne. Tới bể nước Xi-ra, họ mời ông trở lại, nhưng vua Đa-vít không biết gì. **27** Khi ông Áp-ne về đến Khép-rôn, ông Giô-áp kéo riêng ông vào phía trong cửa thành, như để nói chuyện thân mật với ông. Tại đó ông Giô-áp đâm vào bụng ông ấy, và ông ấy đã chết để trả nợ máu ông A-xa-hên, em ông Giô-áp. **28** Sau đó, vua Đa-vít nghe biết sự việc thì nói : "Ta và vương quốc của ta mãi mãi vô can trước mặt ĐỨC CHÚA về máu ông Áp-ne, con ông Ne." **29** Ước gì máu đó đổ xuống đầu Giô-áp và xuống toàn thể nhà cha nó ! Ước gì trong nhà Giô-áp không bao giờ hết người mắc bệnh lậu hay phong hủi, người chỉ biết cầm con suốt, người ngã gục dưới lưỡi gươm hay người thiếu bánh ăn !" **30** Ông Giô-áp và ông

A-vi-sai, anh ông, đã giết ông Áp-ne, bởi vì ông này đã giết ông A-xa-hên, em của họ, trong trận Ghíp-ôn. **31** Vua Đa-vít nói với ông Giô-áp và toàn thể quân binh theo ông : "Hãy xé áo mình ra, quần áo vải thô và cử hành tang lễ cho ông Áp-ne." Vua Đa-vít theo sau đoàn cáng. **32** Người ta chôn cất ông Áp-ne tại Khép-rôn. Vua oà lên khóc bên mộ ông Áp-ne, và toàn dân cũng khóc.

33 Vua làm bài văn tế khóc ông Áp-ne ; vua nói :

"Há Áp-ne lại phải chết cái chết của một thằng ngu ?

34 Hỡi ông, tay ông không bị trói,
chân ông chẳng bị xiềng.
Như người ta ngã gục
trước những quân gian ác,
ông đã phải ngã gục !"

Toàn dân lại khóc ông.

35 Toàn dân đến ép vua Đa-vít ăn đôi chút khi còn ban ngày. Nhưng vua Đa-vít thề rằng : "Xin Thiên Chúa phạt tôi thế này và còn thêm thế kia nữa, nếu tôi ném bánh hay bất cứ cái gì trước khi mặt trời lặn !" **36** Toàn dân ghi nhận điều đó và tán thành, như toàn dân vẫn tán thành mọi điều vua làm. **37** Hôm ấy, toàn dân và toàn thể Ít-ra-en biết rằng không phải do lệnh vua mà ông Áp-ne, con ông Ne, đã bị giết. **38** Vua nói với triều thần : "Các ngươi không biết rằng, hôm nay, một vị tướng, một vĩ nhân đã ngã gục tại Ít-ra-en sao ?" **39** Phần ta, hôm nay, ta còn yếu thế, tuy đã được xúc dầu phong vương, nhưng những người này là các con bà Xơ-ru-gia, thì cứng cỏi hơn ta. Xin ĐỨC CHÚA đáp trả kẻ làm điều ác, xứng với lòng độc ác của nó !"

4 1 Khi người con vua Sa-un nghe tin ông Áp-ne đã chết tại Khép-rôn, thì tay chân rụng rời ; toàn thể Ít-ra-en cũng kinh hoàng. **2** Người con vua Sa-un có hai tướng cướp, một thằng tên là Ba-a-na, một thằng tên là Rê-kháp. Chúng là con ông Rim-môn người thành Bơ-ê-rốt, và thuộc chi tộc Ben-gia-min, vì cả Bơ-ê-rốt cũng được kể như thuộc Ben-gia-min. **3** Người Bơ-ê-rốt đã trốn đến

Ghít-ta-gim và là ngoại kiều ở đó cho đến ngày nay. **4** Ông Giô-na-than, con vua Sa-un, có một con trai bại hai chân. Nó được năm tuổi khi người ta từ Gít-rơ-en đến báo tin về vua Sa-un và ông Giô-na-than. Vú nuôi mang nó đi trốn, nhưng trong lúc chị hoảng hốt chạy trốn, nó ngã và bị què. Nó tên là Mơ-phi-bô-sét.

5 Các con ông Rim-môn người Bơ-ê-rốt, là Rê-kháp và Ba-a-na, đã lên đường và đã đến nhà vua Ít-bô-sét vào lúc nóng nực nhất trong ngày. Vua đang nằm ngủ trưa.

6 Chúng vào tận trong nhà, như để xúc lúa mì, đâm vào bụng vua, rồi Rê-kháp và Ba-a-na, anh nó, trốn thoát. **7** Khi chúng vào nhà thì vua đang nằm trên giường tại phòng ngủ, chúng đâm chết vua rồi chặt đầu. Rồi chúng mang đầu vua và đi theo đường A-ra-va suốt đêm. **8** Chúng đem đầu vua Ít-bô-sét đến cho vua Đa-vít tại Khép-rôn và nói với vua : "Đây là đầu của Ít-bô-sét, con vua Sa-un, kẻ thù của ngài, người đã tìm hại mạng sống ngài. Hôm nay ĐỨC CHÚA đã cho đức vua là chúa thượng tôi trả thù vua Sa-un và dòng dõi vua ấy."

9 Vua Đa-vít trả lời Rê-kháp và Ba-a-na, anh nó, là những người con ông Rim-môn người Bơ-ê-rốt ; vua nói : "Có ĐỨC CHÚA hằng sống, Đáng đã giải thoát ta khỏi mọi cảnh ngặt nghèo ! **10** Kẻ đưa tin cho ta rằng vua Sa-un đã chết, và coi mình là người đưa tin mừng, thì ta đã túm lấy và giết đi ở Xích-lắc, để thưởng công nó đã đem tin mừng. **11** Phương chi khi những kẻ ác ôn đã giết một người công chính trong nhà người ấy, trên giường người ấy ! Há bây giờ ta lại không hỏi tội các người về máu tay các người đã đổ ra, và không khử trừ các người khỏi mặt đất sao ?" **12** Vua Đa-vít ra lệnh cho đầy tớ. Họ giết chúng, chặt tay chặt chân, rồi treo gần hồ Khép-rôn. Còn đầu vua Ít-bô-sét thì họ đem đi và chôn trong mộ ông Áp-ne tại Khép-rôn.

5 1 Toàn thể các chi tộc Ít-ra-en đến gặp vua Đa-vít tại Khép-rôn và thưa : "Chúng tôi đây là cốt nhục của ngài. **2** Ngay cả trước kia, khi ông Sa-un làm vua cai trị chúng tôi, chính ngài đã chỉ huy các cuộc hành quân của Ít-ra-en. ĐỨC CHÚA đã phán với ngài : 'Chính người sẽ

chăn dắt Ít-ra-en, dân Ta, chính người sẽ là người lãnh đạo Ít-ra-en.'" **3** Toàn thể kỳ mục Ít-ra-en đến gặp vua tại Khép-rôn. Vua Đa-vít lập giao ước với họ tại Khép-rôn, trước nhan ĐỨC CHÚA. Rồi họ xúc dầu tấn phong Đa-vít làm vua Ít-ra-en.

4 Vua Đa-vít được ba mươi tuổi khi lên làm vua, và trị vì bốn mươi năm. **5** Tại Khép-rôn, vua trị vì Giu-đa bảy năm sáu tháng. Tại Giê-ru-sa-lem, vua trị vì toàn thể Ít-ra-en và Giu-đa ba mươi ba năm.

6 Vua và người của vua tiến về Giê-ru-sa-lem đánh người Giơ-vút là dân bản xứ. Chúng nói với vua Đa-vít : "Ông sẽ không vào đây được, vì người mù người què sẽ đẩy lui ông." Nghĩa là : "Ông Đa-vít sẽ không vào đây được." **7** Vua Đa-vít đã chiếm được đồn lũy Xi-on, đó là Thành vua Đa-vít. **8** Ngày hôm đó, vua Đa-vít nói : "Mọi kẻ muốn đánh người Giơ-vút, thì hãy qua đường hầm mà tấn công người mù người què, những kẻ mà lòng vua Đa-vít ghét." Vì thế có câu : "Người mù người què sẽ không được vào Đền." **9** Vua Đa-vít đóng tại đồn lũy và gọi đó là Thành vua Đa-vít. Rồi vua Đa-vít xây chung quanh, từ nền Mi-lô vào phía trong. **10** Vua Đa-vít ngày càng mạnh thế, và ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa các đạo binh, ở với vua.

11 Ông Khi-ram, vua thành Tia, sai sứ giả đến với vua Đa-vít, đem theo gỗ bá hương, thợ mộc, thợ đẽo đá xây, và họ đã xây nhà cho vua Đa-vít. **12** Vua Đa-vít biết rằng ĐỨC CHÚA đã đặt mình làm vua cai trị Ít-ra-en, và vì dân Người là Ít-ra-en, Người đã làm cho vương quyền của vua được vinh hiển.

13 Sau khi từ Khép-rôn tới, vua Đa-vít lấy thêm tỳ thiếp và vợ ở Giê-ru-sa-lem, và vua Đa-vít sinh thêm con trai con gái. **14** Đây là tên những người vua sinh được tại Giê-ru-sa-lem : Sam-mu-a, Sô-váp, Na-than, Sa-lô-môn, **15** Gíp-kha, Ê-li-su-a, Ne-phéc, Gia-phia, **16** Ê-li-sa-ma, En-gia-đa và Ê-li-phe-lét.

17 Khi quân Phi-li-tinh nghe biết là người ta đã xúc dầu tấn phong vua Đa-vít làm vua Ít-ra-en, thì toàn thể quân

Phi-li-tinh lên tìm bắt vua Đa-vít. Vua Đa-vít nghe tin liền xuống nơi ẩn náu. **18** Quân Phi-li-tinh đến và tràn vào thung lũng người Ra-pha. **19** Vua Đa-vít thỉnh ý ĐỨC CHÚA : "Con có nên tiến đánh quân Phi-li-tinh không ? Ngài có trao chúng vào tay con không ?" ĐỨC CHÚA trả lời vua Đa-vít : "Cứ lên, vì chắc chắn ta sẽ trao quân Phi-li-tinh vào tay ngươi." **20** Vua Đa-vít đến Ba-an Pơ-ra-xim, và vua Đa-vít đánh bại chúng ở đó. Vua nói : "ĐỨC CHÚA đã chọc thủng quân thù trước mặt tôi, như chỗ bị nước chọc thủng." Vì thế, người ta đặt tên cho nơi ấy là Ba-an Pơ-ra-xim. **21** Chúng đã bỏ lại đó các tượng thần của chúng, và vua Đa-vít và người của vua đã mang đi.

22 Một lần nữa, quân Phi-li-tinh lại lên và tràn vào thung lũng người Ra-pha. **23** Vua Đa-vít thỉnh ý ĐỨC CHÚA ; Người phán : "Đừng lên, nhưng hãy đi vòng, đánh tập hậu, và tấn công chúng từ phía lùm cây sồi." **24** Khi nào người nghe tiếng chân bước trên ngọn các cây sồi, bấy giờ người hãy mau mau tấn công, vì bấy giờ ĐỨC CHÚA sẽ ra trận trước mặt người để đánh quân đội Phi-li-tinh." **25** Vua Đa-vít làm như ĐỨC CHÚA đã truyền cho vua, và vua đã đánh bại người Phi-li-tinh từ Ghe-va cho đến lối vào Ghe-de.

6 1 Vua Đa-vít lại quy tụ toàn thể tinh binh Ít-ra-en : ba mươi ngàn người. **2** Từ Ba-a-lê Giu-đa, vua Đa-vít lên đường và cùng đi với toàn dân đang ở với vua, để đưa Hòm Bia Thiên Chúa từ đó lên, Hòm Bia mang danh ĐỨC CHÚA các đạo binh, Đấng ngự trên các thần hộ giá. **3** Người ta đặt Hòm Bia Thiên Chúa lên một cỗ xe mới và mang đi từ nhà ông A-vi-na-đáp ở trên đồi. Các con ông A-vi-na-đáp là Út-da và Ác-giô điều khiển cỗ xe mới. **4** Họ đưa xe đi từ nhà ông A-vi-na-đáp ở trên đồi, trên xe có Hòm Bia Thiên Chúa, còn ông Ác-giô đi trước Hòm Bia. **5** Vua Đa-vít và toàn thể nhà Ít-ra-en vui đùa trước nhan ĐỨC CHÚA, với mọi thứ nhạc cụ bằng gỗ trắc bá, với đàn cầm đàn sắt, trống con, chũm chọe, thanh la.

6 Khi đoàn người tới sân lúa Na-khôn, thì ông Út-da giao tay ra về phía Hòm Bia Thiên Chúa và giữ lại, vì bò trượt chân. **7** ĐỨC CHÚA nổi cơn thịnh nộ với ông Út-da, và Thiên Chúa đánh phạt ông tại chỗ vì làm lỗi đó. Ông chết tại đó, bên Hòm Bia Thiên Chúa. **8** Vua Đa-vít buồn bực vì ĐỨC CHÚA đã đột phá hại ông Út-da. Người ta gọi nơi ấy là Pe-rét Út-da cho đến ngày nay.

9 Ngày hôm đó, vua Đa-vít sợ ĐỨC CHÚA, ông nói : "Hòm Bia ĐỨC CHÚA đến với tôi thế nào được ?" **10** Vua Đa-vít không muốn đưa Hòm Bia ĐỨC CHÚA về với mình trong Thành vua Đa-vít, nên cho chuyển hướng sang nhà ông Ô-vết Ê-đôm, người thành Gát. **11** Hòm Bia ĐỨC CHÚA ở nhà ông Ô-vết Ê-đôm người thành Gát, ba tháng, và ĐỨC CHÚA giáng phúc cho ông Ô-vết Ê-đôm cùng cả nhà ông.

12 Người ta báo tin cho vua Đa-vít rằng : "Vì Hòm Bia Thiên Chúa, ĐỨC CHÚA đã giáng phúc cho nhà ông Ô-vết Ê-đôm cùng tất cả những gì thuộc về ông." Vua Đa-vít liền đi và rước Hòm Bia Thiên Chúa từ nhà ông Ô-vết Ê-đôm lên Thành vua Đa-vít, trong niềm hân hoan. **13** Khi những người khiêng Hòm Bia của ĐỨC CHÚA đi được sáu bước, thì vua sát tế một con bò và một con bê béo. **14** Vua Đa-vít quần ê-phốt vải gai, nhảy múa hết sức mình trước nhan ĐỨC CHÚA. **15** Vua Đa-vít và toàn thể nhà Ít-ra-en rước Hòm Bia ĐỨC CHÚA lên giữa tiếng hò reo với tiếng tù và. **16** Khi Hòm Bia ĐỨC CHÚA vào Thành vua Đa-vít, bà Mi-khan, con gái vua Sa-un, từ cửa sổ nhìn xuống thấy vua Đa-vít nhảy múa quay cuồng trước nhan ĐỨC CHÚA, thì sinh lòng khinh dể. **17** Người ta đưa Hòm Bia ĐỨC CHÚA đặt vào chỗ đã dọn giữa lều vua Đa-vít đã dựng sẵn. Vua Đa-vít dâng lên trước nhan ĐỨC CHÚA những lễ toàn thiêu và những lễ kỳ an. **18** Khi đã hoàn tất việc dâng các lễ toàn thiêu và lễ kỳ an, vua Đa-vít nhân danh ĐỨC CHÚA các đạo binh chúc phúc cho dân. **19** Rồi vua phân phát cho toàn dân, cho tất cả đám đông Ít-ra-en, đàn ông cũng như đàn bà, mỗi người một cái bánh ngọt, một phần thịt và một cái bánh nho. Rồi toàn dân ai nấy về nhà mình.

20 Khi vua Đa-vít trở về để chúc phúc cho nhà mình, bà Mi-khan, con gái vua Sa-un, ra đón vua và nói : "Vua Ít-ra-en hôm nay thật là danh giá, khi để hở hang trước mắt các nữ tỳ của tôi tớ mình, như một đứa vô danh tiểu tốt để hở hang !" 21 Vua Đa-vít nói với bà Mi-khan : "Trước nhan ĐỨC CHÚA, Đấng đã chọn tôi thay vì thân phụ bà và cả nhà thân phụ bà, để đặt tôi làm người lãnh đạo dân ĐỨC CHÚA là Ít-ra-en, trước nhan ĐỨC CHÚA tôi sẽ vui đùa. 22 Tôi sẽ còn hạ mình hơn thế nữa, tôi sẽ coi mình là thấp hèn ; nhưng đối với các nữ tỳ mà bà nói, đối với chúng, tôi sẽ được danh giá." 23 Và bà Mi-khan, con gái vua Sa-un, không có con cho đến ngày chết.

7 1 Khi vua được yên cửa yên nhà và ĐỨC CHÚA đã cho vua được thanh thoi mọi bề, không còn thù địch nào nữa, 2 thì vua nói với ngôn sứ Na-than : "Ông xem, tôi được ở nhà bằng gỗ bá hương, còn Hòm Bia Thiên Chúa thì ở trong lều vải." 3 Ông Na-than thưa với vua : "Tất cả những gì ngài ấp ủ trong lòng, xin ngài cứ đi mà thực hiện, vì ĐỨC CHÚA ở với ngài."

4 Nhưng ngay đêm ấy, có lời ĐỨC CHÚA phán với ông Na-than rằng :

5 "Hãy đi nói với tôi tớ của Ta là Đa-vít : ĐỨC CHÚA phán thế này : Người mà xây nhà cho Ta ở sao ? 6 Thật vậy, từ ngày Ta đưa con cái Ít-ra-en lên từ Ai-cập cho tới ngày hôm nay, Ta không hề ở trong một ngôi nhà, nhưng Ta đã nay đây mai đó trong một cái lều và trong một nhà tạm. 7 Trong suốt thời gian rày đây mai đó với toàn thể con cái Ít-ra-en, có bao giờ Ta đã lên tiếng hỏi một trong các thủ lãnh Ít-ra-en mà Ta đã đặt lên chân đất dân Ta là Ít-ra-en : 'Sao các người không xây cho Ta một ngôi nhà bằng gỗ bá hương ?' 8 Bây giờ người hãy nói với tôi tớ Ta là Đa-vít như sau : ĐỨC CHÚA các đạo binh phán thế này : Chính Ta đã cất nhắc người, từ một kẻ lừa chiên ngoài đồng cỏ, lên làm người lãnh đạo dân Ta là Ít-ra-en. 9 Người đi đâu, Ta cũng đã ở với người ; mọi thù địch người, Ta đã diệt trừ cho khuất mắt người. Ta sẽ làm cho tên tuổi người lẫy lừng, như tên tuổi

những bậc vĩ nhân trên mặt đất. 10 Ta sẽ cho dân Ta là Ít-ra-en một chỗ ở, Ta sẽ định cư chúng, và chúng sẽ ở luôn tại đó, chúng sẽ không còn run sợ, và quân gian ác cũng không còn tiếp tục áp bức chúng như thuở ban đầu, 11 kể từ thời Ta đặt các thủ lãnh cai quản dân Ta là Ít-ra-en. Ta sẽ cho người được thanh thoi, không còn thù địch nào nữa, ĐỨC CHÚA báo cho người biết là ĐỨC CHÚA lập cho người một nhà. 12 Khi ngày đời của người đã mãn và người đã nằm xuống với cha ông, Ta sẽ cho dòng dõi người đứng lên kế vị người - một người do chính người sinh ra-, và Ta sẽ làm cho vương quyền của nó được vững bền. 13 Chính nó sẽ xây một nhà để tôn kính danh Ta, và Ta sẽ làm cho ngai vàng của nó vững bền mãi mãi. 14 Đối với nó, Ta sẽ là cha, đối với Ta, nó sẽ là con. Khi nó phạm lỗi, Ta sẽ sửa phạt nó bằng roi của người phạm, bằng đòn của con người. 15 Tình thương của Ta sẽ không rời khỏi nó, như Ta đã cho rời khỏi Sa-un, kẻ Ta đã bắt rời khỏi mặt người. 16 Nhà của người và vương quyền của người sẽ tồn tại mãi mãi trước mặt Ta ; ngai vàng của người sẽ vững bền mãi mãi."

17 Ông Na-than đã nói lại với vua Đa-vít, đúng y như tất cả những lời ấy và tất cả thị kiến ấy.

18 Vua Đa-vít vào ngôi chầu trước nhan ĐỨC CHÚA và thưa : "Lạy ĐỨC CHÚA là Chúa Thượng, con là ai và nhà của con là gì, mà Ngài đã đưa con tới địa vị này ?

19 Nhưng lạy ĐỨC CHÚA là Chúa Thượng, Ngài còn coi đó là quá ít ; Ngài lại hứa cho nhà của tôi tớ Ngài một tương lai lâu dài. Phải chăng đó là luật chung cho con người, lạy ĐỨC CHÚA là Chúa Thượng ? 20 Đa-vít còn nói được gì thêm với Ngài ? Ngài biết tôi tớ Ngài, lạy ĐỨC CHÚA là Chúa Thượng ! 21 Vì lời Ngài đã phán và theo như lòng Ngài muốn, Ngài đã thực hiện tất cả công trình vĩ đại này, để làm cho tôi tớ Ngài được biết. 22 Vì thế, lạy ĐỨC CHÚA là Chúa Thượng, Ngài thật vĩ đại : không ai sánh được như Ngài ; và không có Thiên Chúa nào khác ngoài trừ Ngài, theo như mọi điều tai chúng con đã từng được nghe. 23 Dưới đất có một dân tộc nào được như dân Ngài là Ít-ra-en ? Thiên Chúa đã đến cứu chuộc dân này để làm thành dân của Ngài,

đặt tên cho nó, thực hiện cho nó những điều vĩ đại và khủng khiếp, hầu xua đuổi các dân tộc và các thần của chúng cho khuất mắt dân mà Ngài đã cứu chuộc từ Ai-cập về cho mình. **24** Ngài đã lập Ít-ra-en, dân Ngài, để nó thành dân Ngài mãi mãi ; còn Ngài, lạy ĐỨC CHÚA, Ngài đã trở thành Thiên Chúa của chúng. **25** Giờ đây, lạy ĐỨC CHÚA là Thiên Chúa, lời Ngài đã phán về tôi tớ Ngài và nhà của nó, xin Ngài giữ mãi mãi, và xin hành động như Ngài đã phán. **26** Danh Ngài sẽ vĩ đại mãi mãi và người ta sẽ nói : 'ĐỨC CHÚA các đạo binh là Thiên Chúa thống trị Ít-ra-en.' Nhà của tôi tớ Ngài là Đa-vít sẽ vững bền trước nhan Ngài. **27** Thật vậy, lạy ĐỨC CHÚA các đạo binh, Thiên Chúa của Ít-ra-en, chính Ngài đã mặc khải cho tôi tớ Ngài rằng : Ta sẽ xây cho ngươi một nhà. Vì thế tôi tớ Ngài đủ can đảm dâng lên Ngài lời cầu nguyện ấy. **28** Giờ đây, lạy ĐỨC CHÚA là Chúa Thượng, chính Ngài là Thiên Chúa, những lời Ngài phán là chân lý, và Ngài đã hứa ban cho tôi tớ Ngài điều tốt đẹp ấy. **29** Vậy giờ đây, cúi xin Ngài giáng phúc cho nhà của tôi tớ Ngài, để nhà ấy được tồn tại mãi trước nhan Ngài. Bởi vì, lạy ĐỨC CHÚA là Chúa Thượng, chính Ngài đã phán, và nhờ Ngài giáng phúc mà nhà của tôi tớ Ngài sẽ được chúc lành mãi mãi."

8 1 Sau đó, vua Đa-vít đánh bại người Phi-li-tinh, hạ nhục chúng và đoạt quyền bá chủ từ tay người Phi-li-tinh. **2** Vua đánh bại người Mô-áp, bắt chúng nằm rạp xuống đất và lấy dây đo : vua đo hai dây để giết và đủ một dây để cho sống. Người Mô-áp phải làm nô lệ cho vua Đa-vít và triều cống vua.

3 Vua Đa-vít đánh bại vua nước Xô-va là Ha-đát-e-de, con ông Rơ-khốp, khi vua này đi tái lập chủ quyền trên vùng Sông Cả. **4** Vua Đa-vít bắt được của vua ấy một ngàn bảy trăm kỵ binh và hai mươi ngàn bộ binh ; và vua Đa-vít đã cắt gân chân tất cả những con ngựa kéo xe, chỉ chừa lại một trăm. **5** Người A-ram ở Đa-mát đến cứu viện Ha-đát-e-de, vua Xô-va, nhưng vua Đa-vít đã hạ của A-ram hai mươi ngàn người. **6** Vua Đa-vít đặt những trấn thủ cai trị người A-ram ở Đa-mát ; người A-ram phải làm nô lệ cho vua Đa-vít và triều cống vua.

ĐỨC CHÚA đã cho vua Đa-vít đi đâu thắng đó. **7** Vua Đa-vít lấy các khiên vàng mà tôi tớ vua Ha-đát-e-de mang, và đưa về Giê-ru-sa-lem. **8** Tại Be-tác và Bê-rô-thai, các thành của vua Ha-đát-e-de, vua Đa-vít đã lấy được rất nhiều đồng.

9 Tô-i, vua Kha-mát, nghe tin vua Đa-vít đã đánh bại toàn thể quân đội vua Ha-đát-e-de. **10** Vua Tô-i sai con là Giô-ram đến với vua Đa-vít để vãn an và chúc mừng vua vì đã chiến đấu với vua Ha-đát-e-de và đánh bại vua ấy, vì vua Ha-đát-e-de là kẻ thù của vua Tô-i. Giô-ram mang theo những đồ bạc, đồ vàng và đồ đồng. **11** Các đồ ấy, vua Đa-vít cũng đã thánh hiến cho ĐỨC CHÚA, cùng với bạc và vàng vua đã thánh hiến, bạc vàng của mọi dân tộc vua đã khuất phục, **12** là : A-ram, Mô-áp, con cái Am-mon, người Phi-li-tinh và A-ma-lếch, cũng như từ chiến lợi phẩm thu được của vua Xô-va là Ha-đát-e-de, con ông Rơ-khốp.

13 Vua Đa-vít làm cho danh mình lẫy lừng, lúc trở về sau khi đánh bại mười tám ngàn người Ê-đôm trong thung lũng Muối. **14** Vua Đa-vít đặt các trấn thủ tại Ê-đôm ; vua đặt các trấn thủ trong toàn xứ Ê-đôm, và toàn dân Ê-đôm phải làm nô lệ cho vua Đa-vít. ĐỨC CHÚA đã cho vua Đa-vít đi đâu thắng đó.

15 Vua Đa-vít trị vì toàn thể Ít-ra-en. Vua Đa-vít thực hiện điều chính trực công minh cho toàn dân. **16** Ông Giô-áp, con bà Xơ-ru-gia, chỉ huy quân đội. Ông Giơ-hô-sa-phát, con ông A-khi-lút, làm quốc vụ khanh. **17** Ông Xa-đốc, con ông A-khi-túp, và ông A-khi-me-léc con ông Ép-gia-tha, làm tư tế. Ông Xơ-ra-gia làm ký lục. **18** Ông Bơ-na-gia-hu, con ông Giơ-hô-gia-đa, chỉ huy quân Cơ-rê-thi và quân Pơ-lê-thi. Các con trai vua Đa-vít làm tư tế.

9 1 Vua Đa-vít nói : "Nhà Sa-un có còn người nào sống sót không ? Vì ông Giô-na-than, ta sẽ lấy tình mà đối xử với người ấy." **2** Nhà Sa-un có một người tôi tớ tên là Xi-va. Người ta mời ông đến gặp vua Đa-vít. Vua hỏi ông : "Ngươi là Xi-va phải không ?" Ông thưa : "Chính tôi tớ

ngài đây." **3** Vua bảo ông : "Nhà Sa-un không còn người nào nữa sao, để ta lấy tình mà đối xử với người ấy như Thiên Chúa đòi hỏi ?" Ông Xi-va trả lời vua : "Vẫn còn một người con trai của ông Giô-na-than, bị bại hai chân."

4 Vua hỏi ông : "Ông ấy ở đâu ?" Ông Xi-va trả lời vua : "Ông ấy đang ở nhà ông Ma-khia, con ông A-mi-ên, tại Lô Đơ-va." **5** Vua Đa-vít sai người đi đón ông về từ nhà ông Ma-khia, con ông Am-mi-ên, tại Lô Đơ-va.

6 Khi ông Mơ-phi-bô-sét, con ông Giô-na-than, cháu vua Sa-un, đến gặp vua Đa-vít, ông cúi rạp xuống mà lạy. Vua Đa-vít gọi : "Mơ-phi-bô-sét !" Ông thưa : "Dạ, tôi tở ngài đây !" **7** Vua Đa-vít bảo ông : "Đừng sợ ! Vì ông Giô-na-than, cha cháu, ta muốn lấy tình mà đối xử với cháu. Ta sẽ trả cho cháu tất cả ruộng đất của vua Sa-un, ông của cháu. Phần cháu, cháu sẽ luôn luôn dùng bữa tại bàn ăn của ta." **8** Ông lạy và nói : "Tôi tở ngài là gì, mà ngài quay về phía một con chó chết như cháu ?"

9 Vua Đa-vít gọi ông Xi-va, đầy tớ vua Sa-un, và bảo ông : "Tất cả những gì thuộc về vua Sa-un và thuộc về toàn thể nhà Sa-un, ta ban cho con trai của chủ người."

10 Người, con cái người và tôi tớ người sẽ cày cấy đất đai cho ông ấy. Người sẽ thu hoạch và cái đó sẽ là lương thực cho con của chủ người ăn. Còn ông Mơ-phi-bô-sét, con của chủ người, ông sẽ luôn luôn dùng bữa tại bàn ăn của ta." Ông Xi-va có mười lăm con trai và hai mươi tôi tớ. **11** Ông Xi-va thưa vua : "Tất cả những gì đức vua là chúa thượng tôi truyền cho tôi tớ ngài, tôi tớ ngài sẽ làm như thế." Vậy ông Mơ-phi-bô-sét ăn tại bàn của vua, như một trong các hoàng tử. **12** Ông Mơ-phi-bô-sét có một con trai nhỏ tên là Mi-kha. Mọi người ở trong nhà ông Xi-va đều là tôi tớ ông Mơ-phi-bô-sét. **13** Nhưng ông Mơ-phi-bô-sét ở Giê-ru-sa-lem, vì ông luôn luôn ăn tại bàn của vua. Ông bị què hai chân.

10 1 Sau đó, vua của con cái Am-mon qua đời, và Kha-nun, con vua ấy, lên ngôi kế vị. **2** Vua Đa-vít nói : "Ta sẽ lấy tình mà đối xử với vua Kha-nun, con vua Na-khát, như cha vua ấy đã lấy tình mà đối xử với ta. Vua Đa-vít sai bề tôi chuyển lời chia buồn với vua ấy về vua cha.

Nhưng khi bề tôi vua Đa-vít đến đất con cái Am-mon, **3** thì các tướng lãnh của con cái Am-mon thưa với vua Kha-nun, chúa thượng của chúng : "Ngài tưởng là Đa-vít kính trọng vua cha khi sai người đến chia buồn với ngài sao ? Chẳng phải Đa-vít đã sai bề tôi đến với ngài là để quan sát thành, dò thám và lật đổ thành sao ?" **4** Vua Kha-nun liền bắt bề tôi vua Đa-vít, cạo một nửa râu và cắt một nửa áo của họ cho đến hông, rồi thả về. **5** Người ta báo tin cho vua Đa-vít, vua sai người đi đón họ, vì những người ấy nhục nhã lắm. Vua bảo : "Các người cứ ở lại Giê-ri-khô chờ cho râu mọc lại rồi hãy về."

6 Con cái Am-mon thấy rằng mình đã trở nên đáng ghét đối với vua Đa-vít. Con cái Am-mon đã sai người đi thuê của dân A-ram ở Bết Rơ-khốp và dân A-ram ở Xô-va : hai mươi ngàn bộ binh ; của vua thành Ma-a-kha : một ngàn người ; của dân thành Tóp : mười hai ngàn người.

7 Vua Đa-vít nghe tin thì sai ông Giô-áp đi với toàn thể đạo binh các dũng sĩ. **8** Con cái Am-mon tiến ra và dàn trận ở lối vào cửa thành. Quân A-ram Xô-va, quân A-ram Rơ-khốp, quân Tóp và quân Ma-a-kha thì đóng riêng ngoài đồng. **9** Ông Giô-áp thấy rằng mình phải đối phó với mặt trận cả phía trước lẫn phía sau, nên đã chọn trong toàn thể tinh binh của Ít-ra-en một số người và dàn trận đối diện với người A-ram. **10** Phần quân còn lại, ông giao cho ông A-vi-sai, anh ông, để dàn trận đối diện với con cái Am-mon. **11** Ông nói : "Nếu người A-ram mạnh hơn tôi, thì bác sẽ cứu viện tôi. Còn nếu con cái Am-mon mạnh hơn bác, thì tôi sẽ đến cứu viện bác. **12** Can đảm lên, chúng ta hãy tỏ ra can đảm, vì dân chúng ta và vì các thành của Thiên Chúa chúng ta ! Xin ĐỨC CHÚA thực hiện điều Người coi là tốt !" **13** Ông Giô-áp và quân binh của ông tiến lên giao chiến với quân A-ram, và chúng chạy trốn trước mặt họ. **14** Khi con cái Am-mon thấy quân A-ram chạy trốn, thì chúng cũng chạy trốn trước mặt ông A-vi-sai và rút về thành. Sau khi thắng con cái Am-mon, ông Giô-áp trở về Giê-ru-sa-lem.

15 Người A-ram thấy mình bị Ít-ra-en đánh bại, thì họp lại với nhau. **16** Vua Ha-đát-e-de sai người đi chiêu mộ

người A-ram ở bên kia Sông Cả. Chúng đến Khê-lam, có Sô-vác, tướng chỉ huy quân đội của vua Ha-đát-e-de, cầm đầu. **17** Người ta báo tin cho vua Đa-vít. Vua quy tụ toàn thể Ít-ra-en, vượt sông Gio-đan và đến Khê-lam. Người A-ram dàn trận đối diện với vua Đa-vít và giao chiến với vua. **18** Người A-ram chạy trốn trước mặt Ít-ra-en. Vua Đa-vít tiêu diệt của người A-ram bảy trăm chiến xa và bốn mươi ngàn kỵ binh. Còn Sô-vác, tướng chỉ huy quân đội, thì bị vua hạ và chết tại đó. **19** Tất cả các vua chư hầu của vua Ha-đát-e-de thấy mình bị Ít-ra-en đánh bại, thì cầu hoà với Ít-ra-en và làm tôi họ. Người A-ram sợ không dám cứu viện con cái Am-mon nữa.

11 1 Lúc xuân về, thời mà các vua ra quân, vua Đa-vít sai ông Giô-áp đi, cùng với các bề tôi của vua và toàn thể Ít-ra-en. Họ giết hại con cái Am-mon và vây hãm Ráp-ba. Còn vua Đa-vít thì ở lại Giê-ru-sa-lem.

2 Vào một buổi chiều, vua Đa-vít từ trên giường trở dậy và đi bách bộ trên sân thượng đền vua. Từ sân thượng, vua thấy một người đàn bà đang tắm. Nàng nhan sắc tuyệt vời. **3** Vua Đa-vít sai người đi điều tra về người đàn bà, và người ta nói : "Đó chính là bà Bát Se-va, con gái ông Ê-li-am, vợ ông U-ri-gia người Khét." **4** Vua Đa-vít sai lính biệt phái đến đón nàng. Nàng đến với vua và vua nằm với nàng ; khi ấy nàng mới thanh tẩy sau thời kỳ ô uế. Rồi nàng trở về nhà. **5** Người đàn bà thụ thai. Nàng sai người đến báo tin cho vua Đa-vít rằng : "Tôi có thai."

6 Vua Đa-vít sai người đến nói với ông Giô-áp : "Hãy sai U-ri-gia, người Khét, về gặp ta." Ông Giô-áp sai ông U-ri-gia về gặp vua Đa-vít. **7** Khi ông U-ri-gia đến với vua, vua Đa-vít hỏi thăm về ông Giô-áp, về quân binh, về chiến sự. **8** Rồi vua Đa-vít bảo ông U-ri-gia : "Hãy xuống nhà của người và rửa chân." Ông U-ri-gia ra khỏi đền vua, có người bưng ra một phần thức ăn của nhà vua theo sau. **9** Nhưng ông U-ri-gia nằm ở cửa đền vua với tất cả các bề tôi của chúa thượng ông, và ông không xuống nhà mình.

10 Người ta báo tin cho vua Đa-vít rằng : "Ông U-ri-gia đã không xuống nhà ông." Vua Đa-vít hỏi ông U-ri-gia : "Chẳng phải người đi đường xa mới về ư ? Tại sao người không xuống nhà của người ?" **11** Ông U-ri-gia thưa với vua Đa-vít : "Hôm Bia cũng như Ít-ra-en và Giu-đa đang ở lều, chủ tướng tôi là ông Giô-áp và các bề tôi của chúa thượng đang đóng trại ở ngoài đồng trống, mà tôi đây lại về nhà ăn uống và nằm với vợ tôi sao ? Tôi xin lấy mạng sống của ngài, lấy chính mạng sống của ngài mà thề : tôi sẽ không làm điều ấy !" **12** Vua Đa-vít bảo ông U-ri-gia : "Hãy ở lại đây hôm nay nữa, ngày mai ta sẽ cho người đi." Ông U-ri-gia ở lại Giê-ru-sa-lem ngày hôm đó. Ngày hôm sau, **13** vua Đa-vít mời ông ; ông ăn uống trước mặt vua, và vua cho ông uống say. Đến chiều, ông ra nằm giường của ông cùng với các bề tôi của chúa thượng ông, nhưng không xuống nhà mình.

14 Sáng hôm sau, vua Đa-vít viết thư cho ông Giô-áp và gửi ông U-ri-gia mang đi. **15** Trong thư, vua viết rằng : "Hãy đặt U-ri-gia ở hàng đầu, chỗ mặt trận nặng nhất, rồi rút lui bỏ nó lại, để nó bị trúng thương mà chết." **16** Ông Giô-áp đang thám sát thành liền để ông U-ri-gia ở chỗ ông biết là có quân hùng mạnh nhất. **17** Người trong thành xông ra, giao chiến với ông Giô-áp. Một số người trong quân binh, trong các bề tôi vua Đa-vít đã ngã gục, và ông U-ri-gia, người Khét, cũng chết.

18 Ông Giô-áp sai người về báo cho vua Đa-vít biết tất cả diễn tiến trận đánh. **19** Ông ra lệnh cho người lính biệt phái rằng : "Khi anh kể tất cả diễn tiến trận đánh cho đức vua xong, **20** nếu cơn giận đức vua nổi lên và người hỏi anh : 'Tại sao các người lại đến gần thành mà giao chiến ? Các người không biết là người ta bắn từ trên tường thành xuống sao ?' **21** Ai đã hạ A-vi-me-léc, con ông Giơ-rúp-be-sét ? Chẳng phải một người đàn bà đã liệng xuống ông một thớt cối đá và ông đã chết tại Tê-vết đó sao ? Tại sao các người lại đến gần tường thành ?', thì anh sẽ nói : ' Tôi tớ ngài là ông U-ri-gia, người Khét, cũng đã chết '."

22 Người lính biệt phái ra đi và đến báo cho vua Đa-vít biết mọi điều ông Giô-áp đã sai anh về nói. **23** Người

lính biệt phái nói với vua Đa-vít : "Những người ấy đã mạnh hơn chúng tôi và đã xông ra đánh chúng tôi ở ngoài đồng, nhưng chúng tôi đã đẩy lui chúng cho đến lối vào cửa thành. **24** Từ trên tường thành, lính bắn cung đã bắn xuống các bề tôi của ngài. Một số bề tôi đức vua đã chết, cả tôi tớ ngài là ông U-ri-gia, người Khét, cũng đã chết."

25 Vua Đa-vít bảo người lính biệt phái : "Hãy nói với ông Giô-áp thế này : 'Đừng bực mình về chuyện ấy, vì việc binh đao là thế : khi thì người này, khi thì người kia bị chém. Hãy mạnh mẽ tấn công và phá huỷ thành.' Người hãy khích lệ ông ấy."

26 Vợ ông U-ri-gia nghe tin ông U-ri-gia, chồng mình, đã chết, thì làm ma cho chồng. **27** Khi tang lễ đã qua, vua Đa-vít sai người đi đón nàng về nhà mình. Nàng trở thành vợ vua và sinh cho vua một con trai. Nhưng hành động của vua Đa-vít không đẹp lòng ĐỨC CHÚA.

12 1 ĐỨC CHÚA sai ông Na-than đến với vua Đa-vít. Ông vào gặp vua và nói với vua :

"Có hai người ở trong cùng một thành, một người giàu, một người nghèo.

2 Người giàu thì có chiên dê và bò, nhiều lắm. **3** Còn người nghèo chẳng có gì cả, ngoài con chiên cái nhỏ độc nhất ông đã mua. Ông nuôi nó, nó lớn lên ở bên ông, cùng với con

cái ông, nó ăn chung bánh với ông, uống chung chén với ông, ngủ trong lòng ông : ông coi nó như một đứa con gái.

4 Có khách đến thăm người giàu, ông này tiếc của, không bắt chiên dê hay bò của mình mà làm thịt đãi người lữ khách đến thăm ông. Ông bắt con chiên cái của người nghèo mà làm thịt đãi người đến thăm ông."

5 Vua Đa-vít bưng bưng nổi giận với người ấy và nói với ông Na-than : "Có ĐỨC CHÚA hằng sống ! Kẻ nào làm điều ấy, thật đáng chết ! **6** Nó phải đền gấp bốn con chiên cái, bởi vì nó đã làm chuyện ấy và đã không có lòng thương xót." **7** Ông Na-than nói với vua Đa-vít : "Kẻ đó chính là ngài ! ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa của Ít-ra-en, phán thế này : Chính Ta đã xúc dầu phong người làm vua cai trị Ít-ra-en, chính Ta đã giải thoát người khỏi tay vua Sa-un. **8** Ta đã ban cho người nhà của chúa thượng người, và đã đặt các người vợ của chúa thượng người vào vòng tay người. Ta đã cho người nhà Ít-ra-en và Giu-đa. Nếu bấy nhiêu mà còn quá ít, thì Ta sẽ ban thêm cho người gấp mấy lần như thế nữa. **9** Vậy tại sao người lại khinh dễ lời ĐỨC CHÚA mà làm điều dữ trái mắt Người ? Người đã dùng gươm đâm U-ri-gia, người Khét ; vợ y, người đã cướp làm vợ người ; còn chính y, người đã dùng gươm của con cái Am-mon mà giết. **10** Ấy vậy, gươm sẽ không bao giờ ngừng chém người nhà của người, bởi vì người đã khinh dễ Ta và cướp vợ của U-ri-gia, người Khét, làm vợ người.

11 "ĐỨC CHÚA phán thế này : Ta sắp dùng chính nhà của người mà gây hoạn cho người. Ta sẽ bắt các vợ của người trước mắt người mà cho một người khác, và nó sẽ nằm với các vợ của người giữa thanh thiên bạch nhật. **12** Thật vậy, người đã hành động lén lút, nhưng Ta, Ta sẽ làm điều ấy trước mặt toàn thể Ít-ra-en và giữa thanh thiên bạch nhật."

13 Bấy giờ vua Đa-vít nói với ông Na-than : "Tôi đắc tội với ĐỨC CHÚA." Ông Na-than nói với vua Đa-vít : "Về phía ĐỨC CHÚA, Người đã bỏ qua tội của ngài ; ngài sẽ không phải chết. **14** Thế nhưng vì trong việc này ngài đã cả gan khinh thị ĐỨC CHÚA, nên đứa trẻ ngài sinh được, chắc chắn sẽ phải chết." **15** Rồi ông Na-than trở về nhà.

ĐỨC CHÚA đánh phạt đứa bé mà vợ ông U-ri-gia đã sinh ra cho vua Đa-vít, và nó bị bệnh nặng. **16** Vua Đa-vít cầu khẩn Thiên Chúa cho đứa trẻ, vua ăn chay nhiệm nhặt, và khi về nhà ngủ đêm thì nằm dưới đất. **17** Các kỳ mục trong nhà của vua nài nỉ xin vua trở dậy, nhưng

vua không chịu và cũng chẳng ăn chút gì với họ. **18** Đến ngày thứ bảy, đứa bé chết. Triều thần vua Đa-vít sợ không dám báo tin cho vua biết là đứa bé đã chết, vì họ bảo nhau : "Khi đứa trẻ còn sống, chúng ta đã nói với đức vua và người đã không nghe chúng ta. Bây giờ làm thế nào để nói với người là đứa bé đã chết ? Hẳn người sẽ làm liều !" **19** Thấy triều thần thì thầm với nhau, vua Đa-vít hiểu là đứa bé đã chết. Vua Đa-vít hỏi triều thần : "Có phải đứa bé chết rồi không ?" Họ thưa : "Vâng, chết rồi !"

20 Bây giờ vua Đa-vít từ dưới đất trỗi dậy, tắm rửa, xức dầu thơm, thay quần áo ; rồi vua vào Nhà ĐỨC CHÚA mà phủ phục. Trở về nhà, vua yêu cầu người ta dọn bữa, và vua đã ăn. **21** Triều thần nói với vua : "Ngài làm gì vậy ? Khi đứa bé còn sống, thì ngài ăn chay và khóc lóc vì nó. Khi đứa bé chết rồi, thì ngài lại trỗi dậy và dùng bữa !" **22** Vua trả lời : "Bao lâu đứa bé còn sống, ta ăn chay và khóc lóc vì ta tự bảo : 'Biết đâu ĐỨC CHÚA sẽ thương xót ta và đứa bé sẽ sống !' **23** Bây giờ nó chết rồi, ta ăn chay làm gì ? Hỏi rằng ta còn có thể làm cho nó trở lại được không ? Ta đi đến với nó, chứ nó không trở lại với ta."

24 Vua Đa-vít an ủi bà Bát Se-va, vợ mình. Vua đến với nàng và nằm với nàng. Nàng sinh một con trai và vua gọi tên nó là Sa-lô-môn. ĐỨC CHÚA yêu thương nó, **25** và sai ngôn sứ Na-than đến cho biết điều đó. Vì ĐỨC CHÚA, ông gọi tên nó là Giơ-đi-đơ-gia.

26 Ông Giô-áp tấn công thành Ráp-ba của con cái Am-mon và hạ được hoàng thành. **27** Ông Giô-áp sai lính biệt phái về nói với vua Đa-vít : "Tôi đã tấn công Ráp-ba, tôi còn hạ được cả thành dưới, chỗ có nhiều nước. **28** Giờ đây, xin ngài tập hợp số quân binh còn lại, bao vây và chiếm thành, kéo chính tôi sẽ hạ thành và nó sẽ mang tên tôi." **29** Vua Đa-vít tập hợp toàn thể quân binh, đi Ráp-ba, tấn công và hạ thành. **30** Vua lột vương miện trên đầu vua chúng, vương miện cân nặng ba mươi ký vàng và có một viên ngọc quý ; viên ngọc ấy được đặt trên đầu vua Đa-vít. Vua lấy đi rất nhiều chiến lợi phẩm của thành. **31** Còn dân trong thành thì vua đưa đi và bắt

phải làm những việc dùng đến cưa, cuốc sắt, rìu sắt, và phải đúc gạch. Vua xử như thế với mọi thành của con cái Am-mon. Rồi vua Đa-vít và toàn thể quân binh trở về Giê-ru-sa-lem.

13 1 Sau đó xảy ra chuyện này. Áp-sa-lôm, con trai vua Đa-vít, có một cô em gái xinh đẹp, tên là Ta-ma. Am-nôn, con trai vua Đa-vít, yêu cô. **2** Am-nôn khắc khoải đến ốm tương tự vì Ta-ma, em gái cậu, bởi cô là gái còn trinh và Am-nôn thấy không có cách làm gì được cô. **3** Am-nôn có người bạn tên là Giô-na-đáp, con ông Sim-a, ông này là anh vua Đa-vít. Giô-na-đáp là người rất khôn lanh. **4** Cậu hỏi Am-nôn : "Này hoàng tử, sao mà sáng nào cũng bơ phờ như thế ? Không nói cho anh biết được sao ?" Am-nôn nói với cậu : "Em yêu Ta-ma, em gái của Áp-sa-lôm em trai em." **5** Giô-na-đáp bảo cậu : "Chú cứ nằm trên giường và giả bệnh. Cha của chú sẽ đến thăm chú, chú sẽ thưa với người : 'Xin cho phép Ta-ma, em con, đến lo việc ăn uống cho con : em con sẽ làm món ăn trước mắt con, để con thấy, và sẽ tự tay mang đến cho con ăn.'" **6** Am-nôn đi nằm và giả bệnh. Vua đến thăm, và Am-nôn thưa với vua : "Xin cho phép Ta-ma, em con, đến làm trước mắt con hai cái bánh và tự tay mang đến cho con dùng." **7** Vua Đa-vít sai người đến nhà cô Ta-ma mà bảo : "Con hãy đến nhà Am-nôn, anh con, và làm món ăn cho anh." **8** Ta-ma đến nhà Am-nôn, anh cô. Cậu đang nằm. Cô lấy bột, nhào, làm bánh trước mắt cậu và đem chiên. **9** Rồi cô cầm chảo và đổ bánh ra trước mặt cậu, nhưng cậu từ chối không chịu ăn. Am-nôn nói : "Hãy bảo mọi người ra khỏi đây." Mọi người ra khỏi đó. **10** Am-nôn bảo Ta-ma : "Em đưa món ăn vào trong phòng, và tự tay mang đến cho anh dùng." Ta-ma lấy những cái bánh cô đã làm, và đưa vào phòng cho Am-nôn, anh cô. **11** Cô đang bưng đến cho cậu thì cậu nắm lấy cô và nói với cô : "Đến đây em, nằm với anh đi !" **12** Cô bảo cậu : "Đừng, anh ! Đừng cưỡng hiếp em ; vì không được phép làm điều ấy trong Ít-ra-en. Chớ làm chuyện đồi bại ấy. **13** Em đây, em sẽ mang nỗi hổ nhục của em đi đâu ? Còn anh, anh sẽ bị coi như một tên đồi bại trong Ít-ra-en. Bây giờ, xin anh cứ thưa với đức vua, người sẽ không từ chối gả em cho anh đâu."

14 Nhưng cậu không muốn nghe lời cô. Mạnh hơn cô, cậu cưỡng hiếp cô và nằm với cô.

15 Bấy giờ Am-nôn đâm ra ghét cô, ghét thậm tệ : cậu còn ghét cô hơn là đã yêu cô. Am-nôn bảo cô : "Đứng dậy ! Cút đi !" 16 Cô nói với cậu : "Đừng, đuổi em như vậy còn ác hơn là điều ác anh vừa làm đối với em." Nhưng cậu không muốn nghe cô. 17 Cậu gọi người đầy tớ hầu hạ cậu và bảo : "Đuổi cô này ra khỏi đây và khoá cửa lại sau khi cô ấy ra." 18 Bấy giờ cô đang mặc áo chùng dài tay, vì các công chúa còn trinh thường mặc như thế. Người hầu của cậu cho cô ra ngoài, rồi khoá cửa lại sau khi cô ra.

19 Ta-ma lấy tro bụi rắc lên đầu, xé cái áo chùng dài tay cô đang mặc, đặt tay lên đầu, vừa đi vừa kêu la. 20 Áp-sa-lôm, anh cô, hỏi cô : "Có phải thằng Am-nôn, anh của em, đã nằm với em không ? Bây giờ, em ơi, nín đi : nó là anh của em. Đừng để tâm vào chuyện này." Ta-ma ở vậy trong nhà của Áp-sa-lôm, anh cô. 21 Vua Đa-vít nghe biết tất cả sự việc ấy thì giận lắm. 22 Áp-sa-lôm không nói bất cứ điều gì với Am-nôn, bởi lẽ Áp-sa-lôm ghét Am-nôn vì chuyện cưỡng hiếp Ta-ma, em cậu.

23 Hai năm sau, nhân dịp Áp-sa-lôm thuê thợ xén lông cừu tại Ba-an Kha-xo, gần Ép-ra-im, Áp-sa-lôm mời tất cả các hoàng tử. 24 Áp-sa-lôm vào gặp vua và thưa : "Tôi tớ ngài có thuê thợ xén lông cừu. Kính xin đức vua và triều thần đến với tôi tớ ngài." 25 Vua nói với Áp-sa-lôm : "Không được, con ạ, chúng ta không nên đi cả, kẻo thành gánh nặng cho con." Cậu nài nỉ vua, nhưng vua không muốn đi. Vua chúc phúc cho cậu. 26 Áp-sa-lôm nói : "Vây ít là xin cho anh Am-nôn của con đi với chúng con." Vua hỏi cậu : "Nó đi với con làm gì ?" 27 Áp-sa-lôm nài nỉ vua, nên vua cho Am-nôn và tất cả các hoàng tử đi với cậu.

28 Áp-sa-lôm ra lệnh cho các đầy tớ của cậu rằng : "Các người hãy để ý ! Khi rượu đã làm cho lòng Am-nôn vui vẻ, và ta bảo các người : 'Hạ Am-nôn !', thì các người hãy giết chết nó. Đừng sợ ! Chẳng phải là chính ta ra lệnh cho các người sao ? Can đảm lên, hãy tỏ ra là

những người dũng cảm !" 29 Các đầy tớ của Áp-sa-lôm đã xử với Am-nôn như Áp-sa-lôm đã ra lệnh. Tất cả các hoàng tử đứng lên, mỗi người cưỡi la của mình mà chạy trốn.

30 Khi họ còn đang trên đường, thì có tin báo về cho vua Đa-vít rằng : "Áp-sa-lôm đã hạ tất cả các hoàng tử, không người nào sống sót." 31 Vua đứng dậy, xé áo ra và nằm xuống đất. Toàn thể triều thần đứng chung quanh đều xé áo ra. 32 Nhưng Giô-na-đáp, con ông Sim-a là anh vua Đa-vít, lên tiếng nói : "Xin chúa thượng đừng nói rằng người ta đã giết chết tất cả các cậu hoàng tử. Chỉ một mình Am-nôn chết thôi, vì Áp-sa-lôm đã quyết định điều ấy từ ngày Ta-ma, em gái mình bị cưỡng hiếp. 33 Giờ đây, xin đức vua là chúa thượng tôi đừng có tưởng rằng tất cả các hoàng tử đã chết. Không, chỉ một mình Am-nôn chết thôi. 34 Còn Áp-sa-lôm thì đã trốn đi."

Người đầy tớ đứng cạnh người mất ngủ nhìn thì thấy một đám đông đi trên con đường sau lưng mình, bên sườn núi. 35 Giô-na-đáp nói với vua : "Kìa, các hoàng tử đang đến. Việc đã xảy ra như lời tôi tớ ngài nói." 36 Cậu vừa nói xong thì này các hoàng tử đến. Họ oà lên khóc. Cả vua và toàn thể triều thần cũng lớn tiếng than khóc. 37 Còn Áp-sa-lôm thì trốn đi và đến với ông Tan-mai, là con ông Am-mi-hút và là vua xứ Gơ-sua. Ngày ngày vua để tang con.

38 Áp-sa-lôm đã trốn đi, đến Gơ-sua và ở đó ba năm. 39 Vua Đa-vít hết giận Áp-sa-lôm, vì vua đã khuấy khoả được nỗi buồn mất Am-nôn.

14 1 Ông Giô-áp, con bà Xơ-ru-gia, biết rằng lòng vua hướng về Áp-sa-lôm. 2 Ông Giô-áp sai người đi Tơ-cô-a tìm một người đàn bà khôn lanh và bảo bà ấy : "Xin bà giả bộ để tang : bà hãy mặc áo tang, đừng xúc dầu thơm, và làm như một người đàn bà đã từ lâu để tang một người chết. 3 Rồi bà đến gặp đức vua và thưa với người lời lẽ thế này." Ông Giô-áp đặt lời lẽ vào miệng bà.

4 Vậy người đàn bà Tơ-cô-a đến nói với vua. Bà sấp mặt xuống đất mà lạy rồi thưa : "Thưa đức vua, xin cứu tôi với !" 5 Vua hỏi bà : "Người có chuyện gì ?" Bà thưa : "Than ôi ! Tôi là đàn bà goá, chồng tôi đã chết. 6 Nữ tỳ ngài có hai con trai. Hai đứa xô xát ở ngoài đồng, không có ai can ngăn chúng. Đứa này đánh đứa kia và giết chết nó. 7 Và này toàn thể thị tộc đã đứng lên chống lại nữ tỳ ngài và bảo : 'Bà hãy nộp kẻ đã hạ người anh em mình. Chúng tôi sẽ bắt nó chết để đền mạng người anh em nó đã giết, và sẽ tiêu diệt luôn cả người thừa kế.' Họ sẽ dập tắt chút than hồng còn sót lại cho tôi, không để cho chồng tôi được duy trì tên tuổi và còn người nối dõi trên mặt đất." 8 Vua nói với người đàn bà : "Người cứ về nhà. Chính ta sẽ ra lệnh về việc của người." 9 Người đàn bà Tơ-cô-a thưa vua : "Thưa đức vua là chúa thượng tôi, tội đồ xuống đầu tôi và xuống nhà cha tôi ! Còn đức vua và ngài vàng của người thì vô can." 10 Vua nói : "Kẻ nào nói gì với người, cứ đưa nó đến với ta, và nó sẽ không còn đụng tới người nữa." 11 Bà nói : "Xin đức vua lấy ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa của ngài, mà thề, để kẻ đòi nợ máu đừng gây thêm chết chóc, và người ta đừng tiêu diệt con trai tôi." Vua nói : "Có ĐỨC CHÚA hằng sống ! Không một sợi tóc nào của con trai người sẽ rơi xuống đất !"

12 Người đàn bà nói : "Xin cho nữ tỳ ngài được thưa với đức vua là chúa thượng tôi một lời." Vua bảo : "Cứ nói."

13 Người đàn bà nói : "Vậy tại sao ngài lại tính một chuyện có hại cho dân Thiên Chúa như thế ? Vì đã nói lời ấy, nên đức vua giống như một kẻ mắc tội, nếu đức vua không cho kẻ ngài đã dày biệt xứ được trở về. 14 Thật vậy, thế nào chúng ta cũng phải chết, như nước chảy xuống đất không thể hốt lại được. Nhưng Thiên Chúa không lấy sự sống đi và Người định liệu cho kẻ bị dày biệt xứ khỏi bị biệt xứ xa Người.

15 "Giờ đây, nếu tôi đến thưa điều ấy với đức vua là chúa thượng tôi, chính là vì dân đã làm cho tôi sợ. Nữ tỳ ngài tự nhủ : 'Tôi phải thưa với đức vua, may ra đức vua sẽ làm điều nữ tỳ người nói. 16 Thật vậy, đức vua sẽ nhận lời mà giải thoát nữ tỳ người khỏi bàn tay kẻ muốn

tiêu diệt tôi cùng với con trai tôi, không cho hưởng cơ nghiệp của Thiên Chúa'. 17 Nữ tỳ ngài tự nhủ : 'Ước chi lời của đức vua là chúa thượng tôi làm tôi yên lòng, vì đức vua là chúa thượng tôi khác nào sứ giả Thiên Chúa để lắng nghe điều thiện điều ác.' Xin ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa của ngài, ở với ngài."

18 Vua trả lời người đàn bà rằng : "Đừng giấu ta điều ta sấp hỏi người." Người đàn bà nói : "Xin đức vua là chúa thượng tôi cứ nói." 19 Vua hỏi : "Có phải bàn tay ông Giô-áp ở với người trong tất cả việc này không ?" Người đàn bà thưa rằng : "Thưa đức vua là chúa thượng tôi, tôi xin lấy mạng sống ngài mà thề : không ai có thể đi trạch bên phải bên trái ra khỏi mọi điều đức vua là chúa thượng tôi đã nói. Phải, chính tôi tớ ngài là ông Giô-áp đã truyền cho tôi và đã đặt vào miệng nữ tỳ ngài mọi lời ấy. 20 Chính là để cho sự việc có một bộ mặt khác mà tôi tớ ngài là ông Giô-áp đã làm việc đó. Nhưng sự khôn ngoan của chúa thượng sánh được với sự khôn ngoan của sứ giả Thiên Chúa : ngài biết tất cả những gì xảy ra trên mặt đất."

21 Vua bảo ông Giô-áp : "Được, ta làm ngay điều đó. Cứ đi, dẫn cậu Áp-sa-lôm về." 22 Ông Giô-áp sấp mặt xuống đất mà lạy và chúc phúc cho vua. Ông Giô-áp nói : "Ngày hôm nay tôi tớ ngài biết rằng tôi được đẹp lòng đức vua là chúa thượng tôi, vì đức vua đã làm theo như lời của tôi tớ ngài." 23 Ông Giô-áp lên đường đi Gơ-sua và đưa Áp-sa-lôm về Giê-ru-sa-lem. 24 Vua nói : "Nó hãy lui về nhà nó và sẽ không được gặp mặt ta." Áp-sa-lôm lui về nhà mình và không được gặp mặt vua.

25 Trong toàn thể Ít-ra-en, không có ai đẹp trai như Áp-sa-lôm, khiến người ta hết lời ca tụng : từ bàn chân cho tới đỉnh đầu không có một khuyết điểm nào. 26 Khi y cạo đầu -cuối mỗi năm y cạo đầu, vì tóc dề nặng trên đầu y và phải cạo- tóc đầu y cân nặng hai ký, theo quả cân của nhà vua. 27 Áp-sa-lôm sinh được ba con trai, và một con gái tên là Ta-ma. Nàng là một phụ nữ có nhan sắc.

28 Áp-sa-lôm ở Giê-ru-sa-lem hai năm mà không được gặp mặt vua. 29 Áp-sa-lôm sai người tìm ông Giô-áp để cử ông đến gặp vua, nhưng ông không chịu đến gặp y. Y lại sai người đi tìm một lần nữa, nhưng ông không chịu đến. 30 Y bảo các tôi tớ : "Hãy xem cánh đồng của ông Giô-áp, ở bên cánh đồng của ta, ông ấy trồng lúa mạch ở đó. Hãy đi nổi lửa mà đốt." Tôi tớ của Áp-sa-lôm đã nổi lửa đốt cánh đồng. 31 Ông Giô-áp đứng lên và đến nhà Áp-sa-lôm mà hỏi y : "Tại sao tôi tớ của chủ nổi lửa đốt cánh đồng của tôi ?" 32 Áp-sa-lôm nói với ông Giô-áp : "Anh xem : tôi đã sai người đến mời anh tới đây, để cử anh đi thưa với đức vua : 'Con từ Gơ-sua về làm gì ? Thà con vẫn ở đó còn hơn.' Bây giờ tôi muốn được gặp mặt đức vua. Nếu tôi có lỗi gì, xin người cứ giết tôi đi !" 33 Ông Giô-áp vào gặp vua và báo cho vua biết. Vua cho gọi Áp-sa-lôm. Y vào gặp vua, sấp mặt xuống đất trước mặt vua mà lạy. Vua hôn Áp-sa-lôm.

15 1 Sau đó, Áp-sa-lôm đóng cho mình một cỗ xe, với những con ngựa và năm mươi người hộ tống. 2 Áp-sa-lôm dậy sớm và đứng ở bên đường vào cửa thành. Mỗi khi người nào có kiện cáo mà đến với vua để xin xét xử, thì Áp-sa-lôm gọi người ấy lại mà hỏi : "Ông người thành nào ?" Người kia thưa : "Tôi tớ ngài thuộc chi tộc này, chi tộc nọ trong Ít-ra-en." 3 Áp-sa-lôm bảo người ấy : "Ông xem : vụ kiện của ông đúng và hợp lý, nhưng không có ai thay mặt đức vua để nghe ông đâu." 4 Áp-sa-lôm nói : "Phải chi có ai đặt tôi làm thẩm phán trong xứ này ! Tất cả những người có kiện cáo và cần xét xử, sẽ đến với tôi, và tôi sẽ xử công minh cho họ." 5 Khi có người đến lạy y thì y đưa tay ra, giữ lấy người ấy mà hôn. 6 Áp-sa-lôm làm như thế với mọi người Ít-ra-en đến xin vua xét xử. Và Áp-sa-lôm đã mua chuộc lòng người Ít-ra-en.

7 Sau bốn năm, Áp-sa-lôm thưa với vua : "Xin cho phép con đi Khép-rôn để con giữ trọn lời đã khấn hứa với ĐỨC CHÚA, 8 vì khi còn ở Gơ-sua miền A-ram, tôi tớ ngài đã có lời khấn hứa rằng : ' Nếu quả thực ĐỨC CHÚA cho con trở về Giê-ru-sa-lem, thì con sẽ thờ

phượng ĐỨC CHÚA .' " 9 Vua bảo y : "Con đi bình an." Y lên đường đi Khép-rôn.

10 Áp-sa-lôm sai người bí mật đến tất cả các chi tộc Ít-ra-en mà nói : "Khi anh em nghe thấy tiếng tù và thì hãy nói : Áp-sa-lôm đã lên ngôi vua tại Khép-rôn !" 11 Cùng với Áp-sa-lôm có hai trăm người đi từ Giê-ru-sa-lem ; họ là những khách được mời, vô tình mà đến, không hay biết gì về chuyện đó. 12 Khi dâng các hy lễ, Áp-sa-lôm sai người đi tìm A-khi-thô-phen, người thành Ghi-lô, cố vấn của vua Đa-vít, và triệu y về từ thành của y là Ghi-lô. Bọn mưu phản thêm mạnh và dân theo Áp-sa-lôm ngày càng đông.

13 Người đưa tin đến nói với vua Đa-vít : "Lòng người Ít-ra-en đã theo Áp-sa-lôm." 14 Vua Đa-vít bảo toàn thể triều thần ở với vua tại Giê-ru-sa-lem : "Đừng lên ! Chúng ta chạy trốn đi, vì chúng ta sẽ không thoát được Áp-sa-lôm. Đi cho mau, kéo chẳng mấy chốc nó đuổi kịp chúng ta, giáng tai hoạ xuống chúng ta và dùng lưới gươm giết dân thành." 15 Triều thần thưa với vua : "Đức vua là chúa thượng chọn cái gì, các tôi tớ ngài đây xin sẵn sàng !" 16 Vua đi ra và cả nhà theo chân, nhưng vua để lại mười người tùy thiếp để giữ nhà. 17 Vua đi ra và toàn dân theo chân, họ dừng lại ở ngôi nhà cuối cùng. 18 Toàn thể triều thần đi qua, sát bên cạnh vua, tất cả quân Co-rê-thi, tất cả quân Po-lê-thi và tất cả quân Gát -tức là sáu trăm người đã theo chân vua từ Gát đến- đi qua trước mặt vua. 19 Vua nói với ông Ít-tai, người Gát : "Tại sao cả người nữa cũng đi với chúng ta ? Hãy trở về và ở với nhà vua, bởi vì người là người nước ngoài, người còn bỏ quê hương mà sống lưu vong. 20 Người mới đến hôm qua, mà hôm nay ta lại bắt người phải đi lang thang với chúng ta, trong khi ta đi mà chẳng biết đi đâu ! Hãy trở về và đưa các anh em người trở về cùng với người. Xin ĐỨC CHÚA lấy tình thương và lòng thành tín mà đối xử với người." 21 Ông Ít-tai trả lời vua rằng : "Có ĐỨC CHÚA hằng sống và có đức vua là chúa thượng tôi đang sống, tôi thề : đức vua là chúa thượng tôi ở đâu, thì dù sống dù chết, tôi tớ ngài cũng ở đó !" 22 Vua Đa-vít bảo ông Ít-tai : "Hãy đi qua !" Ông Ít-tai, người Gát, đã đi qua cùng với tất cả những người

của ông và mọi trẻ con theo ông. **23** Cả xứ khóc to tiếng và toàn dân đi qua. Vua đi qua thung lũng Kít-rôn, và toàn dân đi qua phía trước con đường vào sa mạc.

24 Và có cả ông Xa-đốc, và cùng với ông, có tất cả các thầy Lê-vi khiêng Hòm Bia Giao Ước của Thiên Chúa. Họ đặt Hòm Bia Thiên Chúa xuống, và ông Êp-gia-tha tiến lên, cho đến khi toàn dân ra khỏi thành đã đi qua hết. **25** Vua bảo ông Xa-đốc : "Hãy đưa Hòm Bia Thiên Chúa về thành. Nếu ta được đẹp lòng ĐỨC CHÚA, thì Người sẽ đưa ta trở về và cho ta thấy Hòm Bia và nơi Người ngự. **26** Nhưng nếu Người nói là Người không thương ta nữa, thì này ta đây, Người cứ làm cho ta điều Người cho là tốt." **27** Vua nói với tư tế Xa-đốc : "Người thấy không ? Cứ trở về thành bình an. Có hai con trai của các người ở với các người : A-khi-ma-át, con của người, và Giô-na-than, con của Êp-gia-tha. **28** Các người xem : ta sẽ nán lại ở các chỗ qua sông vào sa mạc, chờ khi có lời các người gửi đến báo tin cho ta." **29** Ông Xa-đốc và ông Êp-gia-tha đưa Hòm Bia Thiên Chúa về Giê-ru-sa-lem, và họ ở lại đó.

30 Vua Đa-vít lên dốc Cây Ô-liu, vừa lên vừa khóc, đầu trùm khăn, chân đi đất, và toàn dân đi với vua ai cũng đầu trùm khăn, vừa lên vừa khóc. **31** Người ta báo tin cho vua Đa-vít rằng : "A-khi-thô-phen ở trong đám những người âm mưu cùng với Áp-sa-lôm." Vua Đa-vít nói : "Lạy ĐỨC CHÚA, xin làm cho lời bàn của A-khi-thô-phen ra vô hiệu !"

32 Khi vua Đa-vít lên tới đỉnh, nơi người ta thờ lạy Thiên Chúa, thì này ông Khu-sai, người Ác-ki, đón gặp vua, áo chùng ông xé rách, đầu thì rắc đất. **33** Vua Đa-vít nói với ông : "Nếu ông qua đây với ta, thì ông sẽ nên gánh nặng cho ta. **34** Nhưng nếu ông trở về thành và nói với Áp-sa-lôm : 'Thưa đức vua, tôi là tôi tớ ngài ; trước đây tôi là tôi tớ cha ngài, còn bây giờ tôi là tôi tớ ngài', thì ông sẽ phá cho ta lời bàn của A-khi-thô-phen. **35** Nào các tư tế Xa-đốc và Êp-gia-tha sẽ chẳng có ở đó với ông sao ? Tất cả những gì nghe được từ đền vua, ông sẽ báo cho các tư tế Xa-đốc và Êp-gia-tha. **36** Họ có hai người con trai ở đó với họ là A-khi-ma-át, con Xa-đốc và Giô-na-

than, con Êp-gia-tha. Các ông sẽ nhờ chúng báo cho ta mọi điều các ông nghe được." **37** Ông Khu-sai, bạn vua Đa-vít, vào thành khi Áp-sa-lôm đến Giê-ru-sa-lem.

16 1 Khi vua Đa-vít đi qua đỉnh được một chút, thì có ông Xi-va, đầy tớ ông Mơ-phi-bô-sét đón gặp vua, dẫn theo hai con lừa thồ chở hai trăm cái bánh, một trăm chùm nho khô, một trăm trái cây và một bầu da đầy rượu. **2** Vua Đa-vít hỏi ông Xi-va : "Người định làm gì với những thứ này ?" Ông Xi-va trả lời : "Lừa thì để cho hoàng gia cưỡi, bánh và trái cây thì để cho các đầy tớ ăn, rượu thì để cho người mệt lả trong sa mạc uống." **3** Vua hỏi : "Người con của chủ người đâu ?" Ông Xi-va thưa với vua : "Ông ấy ở lại Giê-ru-sa-lem, vì ông tự bảo : 'Hôm nay nhà Ít-ra-en sẽ trả lại cho ta vương quyền của cha ta.'" **4** Vua bảo ông Xi-va : "Vậy tất cả những gì là của Mơ-phi-bô-sét thì là của người." Ông Xi-va nói : "Tôi xin bái tạ. Ước chi tôi được đẹp lòng ngài, thưa đức vua là chúa thượng tôi."

5 Khi vua Đa-vít đến Ba-khu-rim thì kìa có một người từ đó đi ra. Y thuộc cùng một thị tộc với nhà Sa-un, và tên là Sim-y, con ông Ghê-ra. Y vừa đi ra vừa nguyện rủa. **6** Y ném đá vào vua Đa-vít và tất cả bề tôi vua, mặc dầu có toàn thể quân đội và toàn thể các dũng sĩ ở bên phải và bên trái vua. **7** Sim-y nói thế này trong lời nguyện rủa của y : "Cút đi, cút đi, tên khát máu, thẳng vô lại ! **8** ĐỨC CHÚA đã đổ xuống đầu mây tất cả máu của nhà Sa-un, người đã bị mây chiếm ngôi, và ĐỨC CHÚA đã trao vương quyền vào tay Áp-sa-lôm, con mây. Và này, mây phải tai họa, vì mây là tên khát máu !" **9** Ông A-vi-sai, con bà Xơ-ru-gia, thưa với vua : "Tại sao thẳng chó chết này dám nguyện rủa đức vua là chúa thượng tôi ? Xin cho tôi qua chặt đầu nó !" **10** Vua nói : "Chuyện của ta can gì đến các người, hỡi các con bà Xơ-ru-gia ? Nếu nó nguyện rủa và nếu ĐỨC CHÚA bảo nó : 'Hãy nguyện rủa Đa-vít', thì ai dám hỏi : 'Tại sao mây làm như thế ?'" **11** Vua Đa-vít nói với ông A-vi-sai và tất cả bề tôi : "Này con trai ta, do chính ta sinh ra mà còn tìm hại mạng sống ta, huống chi là tên Ben-gia-min này ! Cứ để nó nguyện rủa, nếu ĐỨC CHÚA đã bảo nó. **12** May ra

ĐỨC CHÚA sẽ đoái nhìn đến nỗi khổ cực của ta và ĐỨC CHÚA sẽ trả lại cho ta hạnh phúc, thay vì lời nguyền rủa của nó hôm nay." 13 Vua Đa-vít và người của vua vẫn đi trên đường, còn Sim-y thì đi ở sườn núi, song song với vua, vừa đi vừa nguyền rủa và ném đá, song song với vua ; y làm bụi tung lên. 14 Vua và toàn dân theo vua đi tới nơi thì mệt lả. Họ nghỉ lấy sức tại đó.

15 Áp-sa-lôm và toàn thể quân binh người Ít-ra-en vào Giê-ru-sa-lem, có A-khi-thô-phen cùng đi. 16 Khi ông Khu-sai, người Ác-ki, bạn vua Đa-vít, đến gặp Áp-sa-lôm, thì ông Khu-sai nói với Áp-sa-lôm : "Vạn tuế đức vua ! Vạn tuế đức vua !" 17 Áp-sa-lôm hỏi ông Khu-sai : "Tình nghĩa của ông đối với người bạn ông là như thế ư ? Tại sao ông không đi với bạn ông ?" 18 Ông Khu-sai nói với ông Áp-sa-lôm : "ĐỨC CHÚA, cũng như dân này và tất cả mọi người Ít-ra-en đã chọn ai, thì tôi sẽ thuộc về người ấy và ở với người ấy. 19 Thứ đến, tôi sẽ phục vụ ai, nếu không phải là con của người ấy ? Tôi đã phục vụ cha ngài thế nào, thì tôi cũng sẽ phục vụ ngài như vậy."

20 Áp-sa-lôm bảo A-khi-thô-phen : "Các người hãy bàn nhau xem chúng ta phải làm gì." 21 A-khi-thô-phen nói với Áp-sa-lôm : "Xin ngài hãy đến với các tỳ thiếp mà cha ngài đã để lại giữ nhà. Toàn thể Ít-ra-en sẽ nghe biết rằng ngài đã trở nên đáng ghét đối với cha ngài, và mọi người theo ngài sẽ mạnh bạo lên." 22 Người ta căng lều cho Áp-sa-lôm trên sân thượng, và Áp-sa-lôm đến với các tỳ thiếp của cha mình trước mắt toàn thể Ít-ra-en. 23 Lời bàn mà A-khi-thô-phen đưa ra trong những ngày ấy thì giống như lời Thiên Chúa phán, khi người ta thỉnh ý. Mọi lời bàn của A-khi-thô-phen đều có giá trị như thế đối với cả vua Đa-vít lẫn Áp-sa-lôm.

17 1 A-khi-thô-phen nói với Áp-sa-lôm : "Xin để tôi tuyển mười hai ngàn người, tôi sẽ lên đường đuổi theo Đa-vít ngay đêm nay. 2 Tôi sẽ đến tấn công ông ấy, trong lúc ông ấy kiệt sức, tay chân rụng rời, tôi sẽ làm cho ông khiếp sợ, toàn dân theo ông sẽ bỏ trốn, và tôi sẽ hạ một mình nhà vua. 3 Tôi sẽ đưa toàn dân về với ngài. Hạ

được người mà ngài đang tìm thì cũng như làm cho mọi người trở về : toàn dân sẽ được bình an." 4 Áp-sa-lôm và toàn thể các kỳ mục Ít-ra-en thấy lời đó là phải.

5 Nhưng Áp-sa-lôm nói : "Hãy mời cả ông Khu-sai, người Ác-ki, để chúng ta cũng nghe cả ông ấy nữa, xem ông nói gì." 6 Ông Khu-sai đến gặp Áp-sa-lôm. Áp-sa-lôm nói với ông rằng : "Ông A-khi-thô-phen đã nói như vậy. Chúng ta có nên làm điều ông ấy nói không ? Nếu không thì chính ông nói đi." 7 Ông Khu-sai nói với Áp-sa-lôm : "Lần này lời bàn ông A-khi-thô-phen đưa ra không hay." 8 Rồi ông Khu-sai nói : "Ngài biết rằng cha ngài và người của ông là những dũng sĩ và họ cay đắng trong tâm hồn như gấu mẹ mất con ngoài đồng. Cha ngài là một chiến binh, ông sẽ không nghỉ đêm với dân. 9 Bây giờ chắc ông đang ẩn núp trong một hầm hố hay một nơi nào đó. Nếu ngay từ đầu có những người phe ta ngã gục, chắc chắn có người sẽ nghe biết và sẽ nói : 'Dân theo Áp-sa-lôm đã bị bại !' 10 Bây giờ cả người can đảm, có gan như gan sư tử, cũng sẽ nản lòng, vì toàn thể Ít-ra-en biết rằng cha ngài là một dũng sĩ và những kẻ theo ông là người can đảm. 11 Vậy tôi xin bàn thế này : toàn thể Ít-ra-en, từ Đan tới Bơ-e Se-va sẽ tập trung về với ngài, đông như cát ngoài bãi biển, và ngài sẽ đích thân đi đánh trận. 12 Chúng ta sẽ đến đánh ông tại bất cứ nơi nào ông đang ở, chúng ta sẽ đậu trên ông như sương rơi trên đất đai, và ông cũng như những người theo ông sẽ không còn sót lại một ai. 13 Nếu ông tập trung vào một thành, toàn thể Ít-ra-en sẽ đem dây thừng đến thành đó và chúng ta sẽ lôi thành ấy xuống thung lũng, đến nỗi không còn tìm thấy ở đó một hòn sỏi." 14 Áp-sa-lôm và tất cả các người Ít-ra-en nói : "Lời bàn của ông Khu-sai, người Ác-ki, hay hơn lời bàn của ông A-khi-thô-phen." Thật vậy, ĐỨC CHÚA đã quyết định phá lời bàn hay của A-khi-thô-phen, để đem tai hoạ đến cho Áp-sa-lôm.

15 Ông Khu-sai nói với các tư tế Xa-đốc và Ép-gia-tha : "A-khi-thô-phen đã bàn thế này thế này với Áp-sa-lôm và các kỳ mục Ít-ra-en ; còn tôi, tôi đã bàn thế kia thế kia. 16 Bây giờ các ông hãy mau sai người đi báo tin cho vua Đa-vít rằng : ' Xin đức vua đừng dừng lại đêm nay

tại các vùng đất hoang trong sa mạc, nhưng ngài phải đi qua ngay, kéo đức vua và toàn dân theo người sẽ bị tiêu diệt'."

17 Giô-na-than và A-khi-ma-át đứng sẵn ở Ên Rô-gên. Một nữ tỳ đi báo tin cho họ, rồi họ đi báo tin cho vua Đa-vít, họ không vào thành, vì không được để người ta nhìn thấy. **18** Nhưng một thanh niên thấy họ và báo cho Áp-sa-lôm. Cả hai vội vàng đi và đến nhà một người ở Ba-khu-rim, người này có một cái giếng trong sân. Họ xuống đó. **19** Vợ người ấy lấy tấm bố, trải ra trên miệng giếng rồi rải hạt lên trên. Chẳng ai hay biết gì.

20 Các tôi tớ Áp-sa-lôm vào nhà bà ấy và hỏi : "A-khi-ma-át và Giô-na-than đâu ?" Bà trả lời chúng : "Họ đã đi qua sông." Chúng tìm nhưng không thấy, nên trở về Giê-ru-sa-lem. **21** Sau khi chúng đi rồi, thì hai người lên khỏi giếng và đi báo tin cho vua Đa-vít. Họ nói với vua Đa-vít : "Xin các ngài lên đường và mau mau qua sông, bởi vì A-khi-thô-phen đã bàn thế này để hại các ngài."

22 Vua Đa-vít và tất cả quân binh theo vua đã lên đường qua sông Gio-đan. Khi trời sáng, mọi người đã qua sông, không sót một ai.

23 A-khi-thô-phen thấy người ta không làm theo lời bàn của mình thì thảng lữa, lên đường đi về nhà, trong thành mình. Y thu xếp việc nhà, rồi thất cổ tự tử. Y được chôn cất trong phần mộ của cha y. Áp-sa-lôm qua sông Gio-đan. Vua Đa-vít tại Ma-kha-na-gim.

24 Vua Đa-vít đến Ma-kha-na-gim, trong khi Áp-sa-lôm và toàn thể người Ít-ra-en cùng với y qua sông Gio-đan.

25 Áp-sa-lôm đã đặt A-ma-xa chỉ huy quân đội thay ông Giô-áp. A-ma-xa là con trai một người đàn ông tên là Gít-ra, người Ít-ra-en ; người này đã đi lại với bà A-vi-ga-gin là con gái ông Na-khát và là chị em với bà Xơ-ru-gia, mẹ ông Giô-áp. **26** Ít-ra-en và Áp-sa-lôm đóng trại ở đất Ga-la-át.

27 Khi vua Đa-vít đến Ma-kha-na-gim, thì ông Sô-vi con ông Na-khát, từ thành Ráp-ba của con cái Am-mon, ông Ma-khia con ông Am-mi-ên, từ Lô Đơ-va, và ông Bác-di-

lai người Ga-la-át, từ Rốc-lim, **28** đem giường, chậu, bát đĩa, lúa mì, lúa mạch, bột, gié lúa rang, đậu tằm, đậu nâu, **29** mật ong, sữa chua, chiên dê và bê sữa, đến dâng cho vua Đa-vít và dân ở với vua, vì họ nói : "Dân đói, mệt lả và khát trong sa mạc."

18 1 Vua Đa-vít duyệt đám quân binh theo ông và đặt những người chỉ huy một ngàn, chỉ huy một trăm quân, để điều khiển họ. **2** Vua Đa-vít sai quân binh đi : một phần ba giao cho ông Giô-áp, một phần ba giao cho ông A-vi-sai, là con bà Xơ-ru-gia và là em ông Giô-áp, một phần ba giao cho ông Ít-tai, người Gát. Vua nói với quân binh : "Ta sẽ đích thân ra trận với các ngươi." **3** Nhưng quân binh nói : "Ngài không được ra trận ; vì nếu chúng tôi chạy trốn, người ta sẽ không để tâm đến chúng tôi, nếu một nửa số chúng tôi chết, người ta sẽ không để tâm đến chúng tôi, còn ngài, ngài bằng mười ngàn người chúng tôi ; vậy tốt hơn là ngài cứ ở trong thành mà tiếp viện chúng tôi ." **4** Vua nói với họ : "Ta sẽ làm điều các ngươi coi là tốt." Vua đứng ở bên cửa thành, trong khi quân binh kéo ra từng đơn vị một trăm, một ngàn. **5** Vua ra lệnh cho ông Giô-áp, ông A-vi-sai và ông Ít-tai rằng : "Vì ta, hãy nhẹ tay với cậu Áp-sa-lôm !" Toàn thể quân binh nghe thấy vua ra lệnh cho tất cả các tướng về Áp-sa-lôm.

6 Quân binh ra ngoài đồng nghênh chiến với Ít-ra-en, và cuộc giao tranh xảy ra trong rừng Ép-ra-im. **7** Tại đó, quân binh Ít-ra-en bị bề tôi vua Đa-vít đánh bại. Hôm ấy là một ngày đại bại : hai mươi ngàn người chết tại đó. **8** Cuộc giao tranh tản ra khắp xứ, và ngày hôm ấy quân binh chết vì rừng nhiều hơn là chết vì gươm.

9 Áp-sa-lôm bị bề tôi vua Đa-vít bắt gặp. Áp-sa-lôm đang cưới con la đi vào dưới một cây vân hương lớn, cành lá chằng chịt. Đầu y mắc vào cây vân hương và y bị treo giữa trời và đất, còn con la y cưới thì đi mất. **10** Một người trông thấy và báo tin cho ông Giô-áp : "Này, tôi thấy Áp-sa-lôm treo trên một cây vân hương." **11** Ông Giô-áp nói với người đã báo tin cho ông : "Này, anh đã thấy, sao anh không hạ nó ngay tại chỗ ? Như thế, hẳn

ta đã phải cho anh ba lượng bạc và một cái thắt lưng rồi!" **12** Người kia nói với ông Giô-áp: "Giả như người ta cân ngay vào tay tôi ba trăm lượng bạc, tôi cũng không dám ra tay hại hoàng tử, vì chính tai chúng tôi đã nghe đức vua ra lệnh cho ông, ông A-vi-sai và ông Ít-tai rằng: 'Dù là ai đi nữa, các người cũng phải giữ gìn cậu Áp-sa-lôm!' **13** Cho dù tôi liều mạng làm điều thất trung ấy, thì cũng chẳng có gì giấu được đức vua, còn ông, ông sẽ đứng xa." **14** Ông Giô-áp nói: "Tôi không mất thời giờ với anh như thế nữa", rồi ông cầm lấy ba cây thương trong tay, đâm vào tim Áp-sa-lôm, khi y vẫn còn sống, treo trên cây vân hương. **15** Rồi mười thanh niên, người hầu cận của ông Giô-áp, xúm lại đánh Áp-sa-lôm và giết y.

16 Ông Giô-áp cho thổi tù và, cùng lúc đó quân binh thôi không đuổi theo Ít-ra-en nữa, vì ông Giô-áp đã giữ quân binh lại. **17** Người ta đem Áp-sa-lôm quăng vào một cái hố lớn trong rừng, rồi chát một đồng đá rất lớn lên trên. Toàn thể Ít-ra-en đã chạy trốn, ai nấy về lều mình.

18 Khi còn sống, Áp-sa-lôm đã khởi công dựng cho mình một tấm bia trong thung lũng Nhà Vua, vì y tự bảo: "Tôi không có con trai để lưu truyền tên tuổi." Y đã lấy tên mình mà đặt cho tấm bia ấy. Người ta còn gọi là "đài Áp-sa-lôm" cho đến ngày nay.

19 A-khi-ma-át, con ông Xa-đốc, nói: "Xin cho phép tôi chạy đi báo tin mừng cho đức vua là ĐỨC CHÚA đã phân xử để đức vua thoát khỏi tay các kẻ thù của đức vua." **20** Ông Giô-áp nói với anh: "Hôm nay, anh sẽ không phải là người đem tin mừng. Hôm khác, anh sẽ đem tin mừng, nhưng hôm nay anh sẽ không đem tin mừng, vì lý do là hoàng tử đã chết." **21** Ông Giô-áp bảo một người Cút: "Đi báo cho đức vua điều anh đã thấy." Người Cút sụp xuống lạy ông Giô-áp rồi chạy đi. **22** Một lần nữa, A-khi-ma-át, con ông Xa-đốc, lại nói với ông Giô-áp: "Ra sao thì ra! Xin cho phép tôi cũng chạy theo người Cút." Ông Giô-áp nói: "Chạy làm gì, con ơi? Đem tin mừng đó chẳng lợi lộc gì cho con đâu!" **23** Anh nói: "Ra sao thì ra! Tôi cứ chạy đi!" Ông bảo: "Thì

chạy đi!" A-khi-ma-át chạy theo con đường vùng sông Gio-đan và vượt qua người Cút.

24 Vua Đa-vít đang ngồi giữa hai cửa thành. Người lính canh đi tới sân thượng cửa thành, trên tường thành. Anh ngược mặt lên nhìn thì thấy một người đang chạy một mình. **25** Người lính canh kêu lên và báo tin cho vua. Vua nói: "Nếu nó chỉ có một mình, tức là nó có tin mừng để báo." Trong khi người này tiếp tục đi đến gần, **26** thì người lính canh thấy một người khác đang chạy. Anh gọi người giữ cửa và nói: "Kìa, một người nữa đang chạy một mình." Vua nói: "Cả người ấy cũng báo tin mừng." **27** Người lính canh nói: "Tôi thấy kiểu chạy của người thứ nhất như kiểu chạy của anh A-khi-ma-át, con ông Xa-đốc." Vua nói: "Anh ta là một người tốt, anh đến để đem tin mừng, tin tốt đấy!"

28 A-khi-ma-át kêu lên và nói với vua: "Kính chúc bình an!" Rồi anh sấp mặt xuống đất lạy vua và nói: "Chúc tụng ĐỨC CHÚA là Thiên Chúa của ngài, đã nộp những kẻ giơ tay chống lại đức vua là chúa thượng của con!" **29** Vua hỏi: "Cậu Áp-sa-lôm có được bình an không?" A-khi-ma-át trả lời: "Con thấy có đồng người xông xao khi ông Giô-áp sai một tôi tớ đức vua và tôi tớ ngài đây, nhưng con không biết có chuyện gì." **30** Vua nói: "Hãy lui ra một bên và đứng đó." Anh lui ra một bên và đứng chờ.

31 Bấy giờ người Cút đến. Người Cút nói: "Xin đức vua là chúa thượng tôi nghe tin mừng. Hôm nay ĐỨC CHÚA đã phân xử để ngài thoát khỏi tay tất cả những kẻ đứng lên chống lại ngài." **32** Đức vua hỏi người Cút: "Cậu Áp-sa-lôm có được bình an không?" Người Cút trả lời: "Ước chi các kẻ thù của đức vua là chúa thượng tôi và mọi kẻ đứng lên chống lại ngài để làm hại ngài, đều phải chung một số phận như cậu ấy!"

19 1 Vua Đa-vít run rẩy, đi lên lầu trên cửa thành và khóc. Vua vừa đi vừa nói: "Áp-sa-lôm con ơi, con ơi, Áp-sa-lôm con ơi! Phải chi cha chết thay con! Áp-sa-lôm con ơi, con ơi!" **2** Người ta báo cho ông Giô-áp:

"Kìa đức vua đang khóc, đang khóc thương Áp-sa-lôm !"

3 Hôm ấy, chiến thắng đã trở thành tang tóc cho toàn thể quân binh, vì hôm ấy, quân binh được nghe nói rằng : "Đức vua buồn phiền vì mất con." **4** Hôm ấy, quân binh lén lút vào thành như một đám quân binh lén lút về, xấu hổ vì đã trốn chạy trong khi giao chiến. **5** Còn vua thì che mặt và lớn tiếng kêu : "Áp-sa-lôm con ơi, Áp-sa-lôm con ơi, con ơi !"

6 Ông Giô-áp vào gặp vua trong nhà và nói : "Hôm nay ngài làm bề mặt tất cả bề tôi ngài, là những kẻ hôm nay đã cứu sống ngài, cứu sống các con trai con gái ngài, cứu sống các bà vợ và cứu sống các tỳ thiếp của ngài. **7** Ngài yêu những kẻ ghét ngài và ghét những kẻ yêu ngài. Vâng, hôm nay ngài đã cho thấy rằng tướng với binh chẳng là gì cả đối với ngài, vì hôm nay tôi biết, nếu Áp-sa-lôm còn sống và tất cả chúng tôi có chết hôm nay thì ngài cũng coi là đương nhiên. **8** Giờ đây, xin ngài đứng lên và ra uỷ lạo bề tôi ngài, vì tôi xin lấy ĐỨC CHÚA mà thề : nếu ngài không ra, thì sẽ không còn ai ở lại với ngài đêm nay, và đối với ngài, đó sẽ là một tai hoạ lớn hơn mọi tai hoạ đã xảy đến cho ngài, từ lúc ngài còn trẻ cho đến bây giờ." **9** Vua đứng lên và ra ngồi ở cửa thành. Người ta báo cho toàn thể quân binh rằng : "Kìa đức vua đang ngồi ở cửa thành", và toàn thể quân binh đến trước mặt vua. Ít-ra-en đã chạy trốn, ai nấy về lều mình. **10** Trong tất cả các chi tộc Ít-ra-en, toàn dân tranh luận với nhau, họ nói : "Đức vua đã giải thoát chúng ta khỏi bàn tay kẻ thù, người đã cứu chúng ta khỏi bàn tay người Phi-li-tinh, và bây giờ người đã phải trốn khỏi xứ để thoát Áp-sa-lôm. **11** Còn Áp-sa-lôm, người mà chúng ta đã xúc dầu tôn lên làm vua chúng ta, thì đã tử trận. Bây giờ, sao anh em còn ngồi yên đó mà không đưa đức vua về ?"

12 Vua Đa-vít sai người đi nói với các tư tế Xa-đốc và Ép-gia-tha rằng : "Các người hãy nói với các kỳ mục Giu-đa rằng : 'Tại sao anh em lại là những người cuối cùng để đưa đức vua về nhà người, trong khi điều mà toàn thể Ít-ra-en nói đã đến tai đức vua tại nhà người ? **13** Anh em là những anh em của tôi, anh em là cốt nhục của tôi. Vậy tại sao anh em lại là những người cuối cùng

để đưa đức vua về ?' **14** Các người hãy nói với A-ma-xa : 'Người chẳng phải là cốt nhục của ta sao ? Xin Thiên Chúa phạt ta thể này và còn thêm thể kia nữa, nếu người không mãi mãi là tướng quân chỉ huy quân đội ta, thay cho Giô-áp !'" **15** Vua làm cho mọi người Giu-đa, muôn người như một, phải xiêu lòng, và họ sai người đến nói với vua : "Xin ngài và toàn thể bề tôi trở về !"

16 Vậy vua trở về và tới sông Gio-đan. Người Giu-đa tới Ghin-gan để đón vua và đưa vua qua sông Gio-đan. **17** Sim-y, con ông Ghê-ra, người Ben-gia-min ở Ba-khu-rim, vội vàng xuống với người Giu-đa để đón vua Đa-vít. **18** Cùng với y có một ngàn người Ben-gia-min. Ông Xi-va, đầy tớ nhà Sa-un, và cùng với ông, mười lăm con trai và hai mươi đầy tớ, ào tới sông Gio-đan trước vua. **19** Họ đưa bề sang để đón hoàng gia qua và làm điều vua coi là tốt.

Sim-y, con ông Ghê-ra, cúi rạp xuống trước mặt vua, khi vua qua sông Gio-đan. **20** Y thưa với vua : "Xin chúa thượng đừng hạch tội tôi. Xin đừng nhớ đến tội tôi tớ ngài đã phạm ngày đức vua là chúa thượng tôi ra khỏi Giê-ru-sa-lem. Xin đức vua đừng để tâm đến. **21** Quả thật, tôi tớ ngài biết rằng mình đã phạm tội. Nhưng này, hôm nay tôi là người đầu tiên trong toàn thể nhà Giu-se đã tới đón đức vua là chúa thượng tôi."

22 Ông A-vi-sai, con bà Xơ-ru-gia, lên tiếng nói : "Có phải vì thế mà Sim-y, kẻ đã nguyện rửa đấng ĐỨC CHÚA đã xúc dầu tấn phong, không bị xử tử sao ?" **23** Vua Đa-vít nói : "Chuyện của ta can gì đến các người, hỡi các con bà Xơ-ru-gia, khiến hôm nay các người trở nên người chống đối ta ? Hôm nay mà lại có người trong Ít-ra-en bị xử tử sao ? Ta chẳng biết rằng hôm nay ta là vua Ít-ra-en sao ?" **24** Vua nói với Sim-y : "Người sẽ không phải chết." Và vua đã thề với y.

25 Ông Mơ-phi-bô-sét, con cháu vua Sa-un, xuống đón vua. Ông đã không cắt móng chân, không xén râu ria, không giặt áo, từ ngày vua đi cho đến ngày vua về bình an. **26** Vậy khi ông tới Giê-ru-sa-lem để đón vua, thì vua hỏi ông : "Tại sao người đã không đi với ta, Mơ-phi-bô-

sét ?" **27** Ông trả lời : "Thưa đức vua là chúa thượng tôi, người đầy tớ của tôi đã đánh lừa tôi. Thật vậy, tôi tớ ngài đã tự bảo : ' Ta sẽ thắng cho mình con lừa cái, ta sẽ cưới lừa và đi với đức vua ', vì tôi tớ ngài bị què. **28** Nó đã vu khống tôi tớ ngài trước mặt đức vua là chúa thượng tôi. Nhưng đức vua là chúa thượng tôi khác nào sứ giả Thiên Chúa, xin ngài cứ làm điều ngài coi là tốt. **29** Thật vậy, đối với đức vua là chúa thượng tôi, tất cả nhà cha tôi chỉ toàn những người đáng chết ; thế mà đức vua lại đặt tôi tớ ngài vào số những kẻ ăn tại bàn của ngài. Tôi còn quyền gì nữa ? Tôi còn có thể kêu xin đức vua gì nữa ?" **30** Vua bảo ông : "Người còn nói những chuyện ấy làm gì nữa ? Ta bảo : người và Xi-va, các người hãy chia đất với nhau." **31** Ông Mơ-phi-bô-sét nói với vua : "Nó cứ lấy cả đi, vì nay đức vua là chúa thượng tôi đã trở về nhà bình an."

32 Ông Bác-di-lai, người Ga-la-át, đã từ Rốc-lim xuống. Ông đã qua sông Gio-đan với vua, để tiễn vua gần sông Gio-đan. **33** Ông Bác-di-lai bây giờ đã già lắm, ông được tám mươi tuổi. Chính ông đã cấp dưỡng cho vua, khi vua ở Ma-kha-na-gim, vì ông là người rất giàu. **34** Vua nói với ông Bác-di-lai : "Ông hãy đi tiếp với ta, ta sẽ đưa ông về ở với ta tại Giê-ru-sa-lem và sẽ cấp dưỡng cho ông." **35** Ông Bác-di-lai trả lời vua : "Tôi còn sống được bao nhiêu năm nữa, để lên Giê-ru-sa-lem cùng với đức vua ? **36** Hôm nay, tôi đã tám mươi tuổi rồi. Tôi còn phân biệt được tốt xấu nữa không ? Tôi tớ ngài còn thưởng thức được của ăn thức uống nữa không ? Tôi còn nghe được giọng hát của các nam ca sĩ với nữ ca sĩ nữa không ? Tôi tớ ngài còn trở nên gánh nặng cho đức vua là chúa thượng tôi làm gì nữa ? **37** Tôi tớ ngài sẽ chỉ đi với đức vua mấy bước qua sông Gio-đan. Đức vua ban cho tôi phần thưởng đó làm gì ? **38** Xin cho phép tôi tớ ngài trở về, để được chết trong thành của tôi bên phần mộ cha mẹ tôi. Đây có tôi tớ ngài là Kim-ham. Xin cho nó đi tiếp với đức vua là chúa thượng tôi, ngài cứ làm cho nó điều ngài coi là tốt." **39** Vua nói : "Kim-ham sẽ đi tiếp với ta. Ta sẽ làm cho nó điều ông coi là tốt, và tất cả những gì ông muốn xin ta, ta sẽ làm cho ông." **40** Toàn dân qua sông Gio-đan, và vua cũng qua.

Vua hôn ông Bác-di-lai và chúc phúc cho ông, rồi ông trở về nhà.

41 Vua đi tiếp tới Ghin-gan và Kim-ham đi tiếp với vua. Toàn dân Giu-đa cũng như một nửa dân Ít-ra-en đã đưa vua đi qua. **42** Mọi người Ít-ra-en đến gặp vua và nói với vua : "Tại sao anh em chúng tôi, những người Giu-đa, đã bắt cóc và đưa đức vua cùng với hoàng gia và mọi người phò Đa-vít qua sông Gio-đan ?" **43** Mọi người Giu-đa trả lời người Ít-ra-en : "Vi đức vua là bà con gần với tôi. Sao anh lại tức giận vì điều ấy ? Chúng tôi đâu có ăn bám đức vua, hoặc được người mang đến cho cái gì ?" **44** Người Ít-ra-en trả lời người Giu-đa rằng : "Tôi có quyền trên đức vua gấp mười lần, ngay cả trên vua Đa-vít, tôi cũng có quyền hơn anh. Sao anh lại khinh tôi ? Tôi chẳng phải là người đầu tiên nói đến chuyện đưa đức vua của tôi về sao ?" Nhưng lời lẽ của người Giu-đa thì cứng cõi hơn lời lẽ của người Ít-ra-en.

20 1 Tình cờ ở đó có một đứa vô lại tên là Se-va, con của Bích-ri, người Ben-gia-min. Y thối tù và và nói : "Chúng ta không chung phần với Đa-vít, chúng ta chẳng chung gia tài với con của Gie-sê. Hỡi Ít-ra-en, ai nấy về lều mình !"

2 Mọi người Ít-ra-en bỏ vua Đa-vít mà lên theo Se-va, con của Bích-ri. Nhưng người Giu-đa thì theo sát vua của họ, từ sông Gio-đan tới Giê-ru-sa-lem.

3 Vua Đa-vít về nhà tại Giê-ru-sa-lem. Vua bắt mười người tỳ thiếp mà vua đã để lại giữ nhà, và cho họ vào một nhà có người canh giữ. Vua cấp dưỡng cho họ nhưng không đi lại với họ. Họ bị giam cho tới ngày chết, goá bụa khi chồng vẫn sống.

4 Vua bảo ông A-ma-xa : "Trong vòng ba ngày, người hãy triệu tập các người Giu-đa lại cho ta, rồi người hãy có mặt ở đây." **5** Ông A-ma-xa đi triệu tập Giu-đa, nhưng ông đã chậm trễ quá hạn vua ấn định. **6** Vua Đa-vít nói với ông A-vi-sai : "Bây giờ, Se-va, con của Bích-ri, sẽ làm hại chúng ta hơn Áp-sa-lôm. Phần người, hãy đem

các bề tôi của chúa thượng người mà đuổi theo nó, kẻo nó tìm được những thành kiên cố và thoát khỏi tầm mắt chúng ta." **7** Theo ông ra trận, có người của ông Giô-áp, quân Cơ-rê-thi, quân Pơ-lê-thi và toàn thể các dũng sĩ. Họ từ Giê-ru-sa-lem đi ra để đuổi theo Se-va, con của Bích-ri. **8** Khi họ ở gần tảng đá lớn tại Ghíp-ôn, thì ông A-ma-xa đến trước mặt họ. Ông Giô-áp mặc quân phục, trên có một thất lưng với một thanh gươm để trong bao đeo ngang lưng. Khi ông bước ra thì gươm rơi xuống. **9** Ông Giô-áp nói với ông A-ma-xa : "Thưa anh, anh có được bình an không ?" Rồi ông Giô-áp đưa tay phải cầm lấy râu ông A-ma-xa mà hôn. **10** Ông A-ma-xa không để ý đến thanh gươm ở trong tay ông Giô-áp. Ông này dùng gươm đâm vào bụng ông A-ma-xa, khiến ruột gan lòi ra rơi xuống đất. Ông không cần đâm nhát thứ hai mà ông A-ma-xa cũng chết. Rồi ông Giô-áp và anh ông là A-vi-sai đuổi theo Se-va, con của Bích-ri.

11 Một người trong các đầy tớ ông Giô-áp đứng bên ông A-ma-xa và nói : "Ai thích ông Giô-áp, ai phò vua Đa-vít, hãy theo ông Giô-áp !" **12** Ông A-ma-xa nằm giữa đường cái, mình bê bết máu, và người kia thấy dân ai cũng đứng lại. Anh lúi ông A-ma-xa từ đường cái xuống cánh đồng và phủ một cái áo lên trên, vì anh thấy ai đến bên ông cũng đứng lại. **13** Khi anh đã đem ông ra khỏi đường cái, thì ai nấy đều đi qua luôn theo ông Giô-áp, để đuổi bắt Se-va, con của Bích-ri.

14 Y đi qua tất cả các chi tộc Ít-ra-en cho đến A-vên Bết Ma-a-kha. Mọi người Bê-rim tụ tập lại và cũng theo y vào thành. **15** Người ta đến vây hãm y trong thành A-vên Bết Ma-a-kha. Họ đắp lũy đánh thành, lũy đó dựa vào tường ngoài. Tất cả quân binh theo ông Giô-áp đang tìm cách phá sập tường thành, **16** thì một người đàn bà khôn lanh từ trong thành gọi ra : "Nghe đây, nghe đây ! Xin nói với ông Giô-áp : Mời ông đến gần đây. Tôi muốn nói với ông." **17** Ông Giô-áp đến gần chỗ bà. Người đàn bà hỏi : "Có phải ông là ông Giô-áp không ?" Ông đáp : "Tôi đây." Bà nói với ông : "Xin nghe những lời của nữ tỳ ông." Ông nói : "Tôi nghe đây." **18** Bà nói rằng : "Người xưa quen nói : 'Cứ đến A-vên mà thỉnh ý, và như vậy là xong việc.' **19** Chúng tôi thuộc số

những người hiền hoà và trung tín nhất tại Ít-ra-en. Còn ông, ông lại tìm cách giết hại một thành, một thành mẹ tại Ít-ra-en. Sao ông muốn tiêu diệt cơ nghiệp của ĐỨC CHÚA ?" **20** Ông Giô-áp trả lời rằng : "Không đời nào ! Không đời nào tôi muốn tiêu diệt hay phá huỷ ! **21** Không phải vậy đâu ! Nhưng một người từ miền núi Ép-ra-im, tên là Se-va, con của Bích-ri, đã giơ tay chống lại vua Đa-vít. Các người hãy nộp nó, một mình nó thôi, thì tôi sẽ rút đi không vây thành nữa." Người đàn bà nói với ông Giô-áp : "Đây, đầu nó sẽ được ném qua tường thành xuống cho ông." **22** Với sự khôn ngoan của mình, người đàn bà đến gặp toàn dân. Người ta chặt đầu Se-va, con của Bích-ri, và ném xuống cho ông Giô-áp. Ông cho thổ tù và, rồi họ bỏ thành mà phân tán đi, ai nấy về lều mình, còn ông Giô-áp thì về Giê-ru-sa-lem với vua.

23 Ông Giô-áp chỉ huy toàn thể quân đội Ít-ra-en. Ông Bơ-na-gia, con ông Giơ-hô-gia-đa, chỉ huy quân Cơ-rê-thi và quân Pơ-lê-thi. **24** Ông A-đô-ram phụ trách việc lao dịch. Ông Giơ-hô-sa-phát, con ông A-khi-lút, làm quốc vụ khanh. **25** Ông Sơ-va làm ký lục. Ông Xa-đốc và ông Ép-gia-tha làm tư tế. **26** Cả ông I-ra, người Gia-ia, cũng là tư tế của vua Đa-vít.

21 1 Vào thời vua Đa-vít, xảy ra một nạn đói kéo dài ba năm. Vua tìm kiếm thánh nhan ĐỨC CHÚA và ĐỨC CHÚA phán : "Tại Sa-un và nhà của nó có nợ máu, vì nó đã xử tử người thành Ghíp-ôn." **2** Vua triệu tập người Ghíp-ôn đến và nói với họ. - Người Ghíp-ôn không phải là con cái Ít-ra-en, nhưng thuộc số người E-mô-ri còn sót lại. Con cái Ít-ra-en đã có lời thề với họ, nhưng vua Sa-un, vì lòng nhiệt thành với con cái Ít-ra-en và Giu-đa, đã tìm cách đánh giết họ. - **3** Vua Đa-vít nói với người Ghíp-ôn : "Ta phải làm gì cho các người, và phải lấy gì làm lễ xá tội, để các người chúc phúc cho cơ nghiệp của ĐỨC CHÚA ?" **4** Người Ghíp-ôn nói với vua Đa-vít : "Giữa chúng tôi với vua Sa-un và nhà của vua ấy, không có chuyện bạc vàng. Cũng chẳng có chuyện chúng tôi muốn giết chết ai trong Ít-ra-en." Vua nói : "Các người nói gì, ta sẽ làm như vậy cho các người." **5** Họ thưa với vua : "Con người đã tận diệt chúng tôi và định huỷ diệt

chúng tôi, để chúng tôi không còn tồn tại trên lãnh thổ Ít-ra-en, 6 thì xin người ta nộp cho chúng tôi bảy người trong số con cháu của người ấy, và chúng tôi sẽ treo chúng trước mặt ĐỨC CHÚA tại Ghíp-a thành của vua Sa-un, là người ĐỨC CHÚA tuyển chọn." Vua nói : "Ta sẽ nộp." 7 Vua tha chết cho ông Mơ-phi-bô-sét, con ông Giô-na-than là con vua Sa-un, vì giữa hai người, nghĩa là giữa vua Đa-vít và ông Giô-na-than, con vua Sa-un, có lời thề trước mặt ĐỨC CHÚA. 8 Vua bắt Ác-mô-ni và Mơ-phi-bô-sét là hai người con trai mà bà Rít-pa, con gái ông Ai-gia, đã sinh cho vua Sa-un, và bắt năm người con trai của bà Mi-khan, con gái vua Sa-un, đã sinh cho ông Át-ri-ên, con ông Bác-di-lai người Mơ-khô-la. 9 Vua nộp chúng vào tay người Ghíp-ôn, và họ treo chúng trên núi, trước nhan ĐỨC CHÚA. Chúng đã mất mạng, cả bảy người một trật. Chúng đã bị xử tử vào những ngày đầu mùa gặt, khi người ta khởi sự gặt lúa mạch.

10 Bà Rít-pa, con gái ông Ai-gia, lấy tám vải thô và trải ra trên tảng đá, từ đầu mùa gặt cho đến khi mưa từ trời trút xuống trên chúng. Bà không để cho chim trời đậu xuống trên chúng ban ngày hay dã thú đụng tới chúng ban đêm. 11 Người ta báo cho vua Đa-vít biết hành động của bà Rít-pa, con gái ông Ai-gia, tỳ thiếp của vua Sa-un. 12 Vua Đa-vít đến lấy hài cốt vua Sa-un và hài cốt ông Giô-na-than, con vua ấy, từ tay các thân hào thành Gia-vết miền Ga-la-át. Các người này đã lấy trộm xác hai cha con vua, từ quảng trường Bết San, nơi người Phi-li-tinh đã treo hai cha con, vào ngày người Phi-li-tinh hạ vua Sa-un ở Ghin-bô-a. 13 Vua đưa hài cốt vua Sa-un và hài cốt ông Giô-na-than, con vua ấy, từ đó lên. Người ta cũng thu hài cốt của những người đã bị treo 14 và mai táng cùng với hài cốt của vua Sa-un và của ông Giô-na-than, con vua ấy, ở đất Ben-gia-min, tại Xê-la, trong phần mộ ông Kít, cha của vua ấy. Người ta đã làm mọi điều vua truyền. Sau đó, Thiên Chúa đã thương đến xứ sở.

15 Lại có giao tranh giữa người Phi-li-tinh và Ít-ra-en. Vua Đa-vít cùng với bề tôi xuống chiến đấu với người Phi-li-tinh. Vua Đa-vít đã mệt mỏi. 16 Có tên Gít-bi Bơ-nốp, một người con cháu Ra-pha ; cây giáo đồng của nó

cân nặng ba ký, nó trang bị toàn đồ mới và nói tới chuyện hạ vua Đa-vít. 17 Nhưng ông A-vi-sai, con bà Xơ-ru-gia, đã đến giúp vua. Ông đâm tên Phi-li-tinh và giết nó. Bấy giờ người của vua Đa-vít thề mà nói với vua : "Ngài sẽ không ra trận với chúng tôi nữa, kẻo ngài dập tắt ngọn đèn của Ít-ra-en."

18 Sau đó lại có giao tranh ở Góp với người Phi-li-tinh. Bấy giờ ông Xíp-bơ-khai, người Khu-sa, hạ tên Xáp, con cháu Ra-pha.

19 Lại có giao tranh ở Góp với người Phi-li-tinh. Ông En-kha-nan, con ông Gia-rê O-ghim, người Bê-lem, hạ tên Go-li-át, người Gát ; cán giáo của nó như trục khung cửi thợ dệt.

20 Lại có giao tranh ở Gát. Có một người cao lớn, tay chân đều có sáu ngón, vị chi hai mươi bốn ngón ; nó cũng là con cháu Ra-pha. 21 Nó thách Ít-ra-en, và ông Giơ-hô-na-than, con ông Sim-a là anh vua Đa-vít, đã hạ nó.

22 Bốn tên ấy là con cháu Ra-pha, ở Gát, và chúng đã ngã gục do tay vua Đa-vít và do tay bề tôi của vua.

22 1 Vua Đa-vít dâng lên ĐỨC CHÚA những lời của bài ca này, vào ngày ĐỨC CHÚA đã giải thoát vua khỏi bàn tay mọi kẻ thù của vua và khỏi bàn tay vua Sa-un. 2 Vua nói :

"Lạy ĐỨC CHÚA là núi đá, là thành lũy, là Đấng giải thoát con ;

3 Lạy Thiên Chúa con thờ, là núi đá cho con trú ẩn,

là khiên mộc, là Đấng cứu độ quyền năng, là thành trì bảo vệ, là chốn con nương mình, là Đấng cứu độ con, Ngài cứu con khỏi quân tàn bạo.

4 Tôi kêu cầu ĐỨC CHÚA, là Đấng xứng muôn lời ngợi khen, và tôi được cứu thoát khỏi quân thù.

5 Sóng tử thần dồn dập chung quanh,
thác diệt vong làm tôi kinh hãi,
6 màng lưới âm ty bủa vây tứ phía,
bầy tử thần ập xuống trên tôi.
7 Lúc ngặt nghèo tôi kêu cầu ĐỨC CHÚA,
kêu cầu Người là Thiên Chúa của tôi.
Từ thánh điện, Người nghe tiếng tôi cầu cứu,
lời tôi khẩn nguyện vọng đến tai Người.
8 Trái đất bỗng âm âm rung chuyển,
nền móng các tầng trời chấn động lung lay, vì
Chúa nổi lời đình.
9 Từ thánh nhan Người, khói bốc lửa thiêu,
và than hồng tung toé.
10 Chúa nghiêng trời ngự xuống, chân đạp lớp
mây mù,
11 ngự trên thần hộ giá, Người bay
và xuất hiện trên cánh gió.
12 Chúa dùng bóng tối chung quanh,
dùng khối nước tụ và mây đen ngịt, để làm
trướng che Người. 13 Từ chớp loé đi trước mặt Chúa,
than hồng cháy bùng lên. 14 ĐỨC CHÚA nổi sấm từ
trời, Đấng Tối Cao lớn tiếng. 15 Người bắn tên, khiến
địch thù tán loạn,
phóng chớp ra làm chúng phải tan tành.
16 Lòng đại dương xuất hiện, thêm lục địa phơi
trần,
khi thấy ĐỨC CHÚA đoạ nạt ngấm đê và bùng
bùng nổi giận.
17 Từ chốn cao vời, Chúa đưa tay nắm lấy,
vớt tôi lên khỏi nước lũ mênh mông,
18 cứu tôi thoát khỏi phương tàn bạo,
và kẻ thù mạnh thế hơn tôi.
19 Chúng tấn công tôi ngày tôi lâm nạn,
nhưng ĐỨC CHÚA thương bệnh đỡ phù trì,
20 Người kéo tôi ra chỗ thành thoi,
vì yêu thương tôi nên Người giải thoát.

21 ĐỨC CHÚA xử tốt với tôi bởi tôi sống ngay
lành,
Người ban thưởng cho tôi vì tay tôi trong sạch.
22 Chính bởi tôi đã theo đường lối ĐỨC CHÚA,
không lỗi đạo cùng Thiên Chúa tôi thờ.
23 Mọi quyết định của Người luôn ở trước mặt tôi,
thánh chỉ Người truyền, tôi không lia bỏ.
24 Trước mặt Chúa, tôi là kẻ thập toàn, và tránh xa
tội lỗi.
25 ĐỨC CHÚA thưởng cho tôi bởi tôi sống ngay
lành,
và vì tôi trong sạch như mắt người đã thấy.
26 Lạy Chúa, Ngài tín trung với kẻ tín trung,
xử tuyệt hảo với người tuyệt hảo.
27 Ngài ở liêm khiết cùng người liêm khiết,
nhưng dùng mưu mẹo với kẻ gian ngoan.
28 Vì Chúa cứu độ dân nghèo hèn,
quắc mắt nhìn xuống kẻ tự cao.
29 Vâng, Ngài là ngọn đèn của con, lạy ĐỨC
CHÚA,
ĐỨC CHÚA soi chiếu vào đời con tấm tối mịt
mù.
30 Cây sức Ngài, con tấn công bọn giặc,
nhờ ơn Ngài là Thiên Chúa của con,
con vượt thành vượt lũy.
31 Đường lối Thiên Chúa quả là toàn thiện,
lời ĐỨC CHÚA hứa được chứng nghiệm tỏ
tường.
Chính Người là khiên che thuẫn đỡ
cho những ai ẩn náu bên Người.
32 Ngoài ĐỨC CHÚA, hỏi ai là Thiên Chúa ?
Ai là núi đá độ trì, ngoài Thiên Chúa của ta ?
33 Chính Thiên Chúa là nơi trú ẩn vững chắc của
tôi,
mở ra cho tôi đường lối thiện toàn.
34 Chúa cho đôi chân này lanh lẹ tựa chân nai,

Người đặt tôi đứng vững trên đỉnh núi,
35 tập cho tôi thạo phép binh đao,
luyện đôi tay rành nghề cung nỏ.

36 Lạy Chúa, Ngài ban ơn cứu độ làm khiên mộc
chở che con,
săn sóc ân cần giúp con lớn mạnh.

37 Đường con đi, Chúa mở rộng thềm thang,
chân con bước không bao giờ lão đảo.

38 Con đuổi theo, huỷ diệt quân thù,
chỉ trở về khi chúng bị dẹp tan ;

39 con dẹp tan chúng, đánh cho quy, không sao
dậy nữa,
chúng ngã gục, nằm dưới chân con.

40 Chúa làm cho con nên hùng dũng để xông ra
chiến trường,
Ngài cho con đè bẹp đối phương.

41 Ngài bắt cừu địch con quay lưng chạy trốn ;
con tiêu diệt những kẻ oán thù con.

42 Chúng kêu cứu mà không ai cứu chữa,
kêu lên ĐỨC CHÚA, nhưng Chúa chẳng đáp
lời.

43 Con nghiền tan chúng như bụi đất,
giã nát, chà đạp chúng như bùn ở ngoài
đường.

44 Dân của con phản loạn, Ngài cứu con thoát
khỏi,
vẫn giữ con làm đầu các nước ;
dân xa lạ phải thần phục con,

45 người nước ngoài cầu thân nịnh bợ,
vừa nghe con ra lệnh, chúng đã tuân hành ; 46
người nước ngoài tiêu tan nhuệ khí,
từ trong đồn lũy, run rẩy kéo nhau ra.

47 ĐỨC CHÚA vạn vạn tuế !
Chúc tụng Người là núi đá cho tôi trú ẩn.
Tôn vinh Thiên Chúa là núi đá độ trì tôi,

48 là Thượng đế giúp tôi rửa sạch hận thù,

đặt chư dân ở dưới quyền tôi.

49 Lạy Chúa, Ngài gỡ con ra khỏi tay thù địch,
cho thắng cả đối phương, cứu khỏi người tàn
bạo.

50 Vì thế giữa muôn dân, con cảm tạ Ngài, lạy
ĐỨC CHÚA,
dâng điệu hát cung đàn ca mừng danh thánh
Chúa.

51 Chúa ban nhiều chiến thắng lớn lao
cho Đức Vua chính Người đã lập.
Chúa hằng ưu ái Đấng Người đã xúc dầu tấn
phong,
là Đa-vít cùng dòng dõi đến muôn đời."

23 1 Đây là những lời cuối cùng của vua Đa-vít :
"Sấm ngôn của vua Đa-vít, con ông Gie-sê,
sấm ngôn của người được đặt lên cao,
của người được Thiên Chúa nhà Gia-cóp xúc
dầu tấn phong,
của người ca sĩ được Ít-ra-en ái mộ.

2 Thần khí ĐỨC CHÚA dùng tôi mà phán,
lời Người ở trên lưỡi tôi.

3 Thiên Chúa của Ít-ra-en đã nói,
Núi Đá của Ít-ra-en đã phán cùng tôi :
Ai cai trị con người với đức công minh,
ai cai trị với lòng kính sợ Thiên Chúa,
thì khác nào ánh ban mai lúc mặt trời mọc,
một buổi sáng không mây,
ánh sáng chói loà sau cơn mưa,
làm cỏ xanh mọc lên từ lòng đất.

4 Nhà Đa-vít bên Thiên Chúa chẳng như thế sao,
vì Người đã lập với tôi một giao ước vĩnh cửu,
được sắp đặt chi li và được duy trì ?
Mọi chiến thắng của tôi và mọi ước vọng,
Người chẳng làm cho nầy màm đó sao ?

5 Nhưng phường vô lại đều như gai bị vứt bỏ :
người ta chẳng bắt chúng bằng tay.

6 Người nào đụng đến chúng,

7

phải mang sắt và cán giáo nơi mình,
chúng sẽ bị quăng vào lửa mà thiêu rụi tại chỗ."

8 Đây là tên các dũng sĩ của vua Đa-vít : ông Ít-bô-sét, một người Tác-cơ-môn, đứng đầu Bộ Ba ; chính ông đã vung giáo đâm chết tám trăm người cùng một lúc. **9** Kế đến là ông E-la-da, con ông Đô-đô, con một người A-khô-ác. Ông ở trong số ba dũng sĩ đi theo vua Đa-vít khi họ thách người Phi-li-tinh, lúc chúng tập trung tại đó để giao chiến. Người Ít-ra-en đã rút đi, **10** nhưng ông đứng vững và chém giết người Phi-li-tinh, cho đến khi bàn tay ông mệt mỏi dính chặt vào gươm. Và ngày đó ĐỨC CHÚA đã thắng lớn. Quân binh trở lại phía sau ông, nhưng chỉ là để lột các xác chết. **11** Sau ông là ông Sam-ma, con ông A-gê, người Ha-ra. Người Phi-li-tinh đã tập trung thành một đạo quân. Ở đó có một thửa đất trồng toàn đậu nâu. Quân binh đã chạy trốn người Phi-li-tinh, **12** nhưng ông đứng giữa thửa đất, đuổi người Phi-li-tinh ra khỏi đó, và đánh bại chúng. ĐỨC CHÚA đã thắng lớn.

13 Ba người trong Nhóm Ba Mươi làm thành một tổp đi xuống và đến gặp vua Đa-vít ở hang A-đu-lam, vào mùa gặt. Một đạo quân Phi-li-tinh đóng trại ở thung lũng người Ra-pha. **14** Vua Đa-vít bấy giờ đang ở nơi ẩn náu, còn người Phi-li-tinh bấy giờ đóng đồn ở Bê-lem. **15** Vua Đa-vít ước ao và nói : "Phải chi có ai cho ta uống nước lấy ở giếng tại cổng thành Bê-lem !" **16** Ba dũng sĩ đã đột nhập trại Phi-li-tinh, lấy nước ở giếng tại cổng thành Bê-lem, đưa về cho vua Đa-vít. Nhưng vua không muốn uống mà đổ nước ấy làm lễ rưới dâng ĐỨC CHÚA. **17** Vua nói : "Xin ĐỨC CHÚA đừng để ta làm điều ấy ! Đó là máu của những người đã liều mạng đi lấy !" Vậy vua không muốn uống nước. Đó là việc ba dũng sĩ đã làm.

18 Ông A-vi-sai, em ông Giô-áp, con bà Xơ-ru-gia, là người chỉ huy Nhóm Ba Mươi. Chính ông đã vung giáo đâm chết ba trăm người, và được nổi danh trong Nhóm Ba Mươi. **19** Ông được vinh dự nhất trong Nhóm Ba Mươi, nên ông được đứng đầu, nhưng không được vào Bộ Ba.

20 Ông Bơ-na-gia-hu, con ông Giơ-hô-gia-đa, con một người dũng cảm, nhiều thành tích, xuất thân từ Cáp-xơ-ên. Chính ông đã hạ sát hai anh hùng Mô-áp. Chính ông đã xuống đạp chết con sư tử ở trong giếng vào một ngày có tuyết. **21** Chính ông đã hạ một tên Ai-cập tướng mạo khác thường. Tên Ai-cập cầm giáo trong tay. Ông xuống đánh nó với một cây gậy, cướp giáo khỏi tay tên Ai-cập và lấy giáo của nó mà giết nó. **22** Đó là những việc ông Bơ-na-gia-hu, con ông Giơ-hô-gia-đa đã làm, và ông được nổi danh trong Nhóm Ba Mươi dũng sĩ. **23** Ông được vinh dự nhất trong Nhóm Ba Mươi, nhưng không được vào Bộ Ba. Vua Đa-vít đặt ông vào sổ cận vệ của vua.

24 A-xa-hên, em của Giô-áp, ở trong Nhóm Ba Mươi, En-kha-nan, con của Đô-đô, người Bê-lem, **25** Sam-ma, người Kha-rốt, Ê-li-ca, người Kha-rốt, **26** Khe-lét, người Pan-ti, I-ra, con của Ích-kết, người Tơ-cô-a, **27** A-vi-e-de, người A-na-thốt, Mơ-vun-nai, người Khu-sa, **28** Xan-môn, người A-khô-khi, Ma-rai, người Nơ-tô-pha, **29** Khê-lép, con của Ba-a-na, người Nơ-tô-pha, Ít-tai, con của Ri-vai, quê ở Ghíp-a thuộc con cái Ben-gia-min, **30** Bơ-na-gia-hu, người Pia-a-thôn, Hít-đại, quê ở khe núi Ga-át, **31** A-vi An-vôn, người A-ra-va, Át-ma-vét, người Bác-khum, **32** En-giác-ba, người Sa-an-vôn, các con của Gia-sên : Giơ-hô-na-than, **33** Sam-ma, người Ha-ra, A-khi-am, con của Sa-ra, người A-ra-ri, **34** Ê-li-phe-lét, con của A-khát-bai, người Ma-a-kha, Ê-li-am, con của A-khi-thô-phen, người Ghi-lô, **35** Khét-rai, người Các-men, Pa-a-rai, người A-ráp, **36** Gích-an, con của Na-than, quê Xô-va, Ba-ni, người Gát, **37** Xe-léc, người Am-mon, Nác-rai, người Bơ-ê-rốt, người hầu cận của Giô-áp là con bà Xơ-ru-gia, **38** I-ra, người Gít-ri, Ga-rép, người Gít-ri, **39** U-ri-gia, người Khét. Tất cả là ba mươi bảy.

24 1 ĐỨC CHÚA lại nổi giận với Ít-ra-en, và Người xúi giục vua Đa-vít gây họa cho họ. Người phán : "Hãy đi đếm dân Ít-ra-en và người Giu-đa." **2** Vua bảo ông Giô-áp, tướng chỉ huy quân lực, đang ở với vua : "Hãy rào khắp các chi tộc Ít-ra-en, từ Đan tới Bơ-e Se-va, và điều

tra nhân khẩu để ta biết dân số." **3** Ông Giô-áp thưa với vua : "Ước chi ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa của ngài, làm cho dân tăng lên gấp trăm lần con số hiện nay, và ước chi chính mắt của đức vua là chúa thượng tôi được thấy ! Nhưng tại sao đức vua là chúa thượng tôi lại muốn điều ấy ?" **4** Tuy nhiên, lời vua buộc ông Giô-áp và các tướng chỉ huy quân lực ; ông Giô-áp và các tướng chỉ huy quân lực đang ở trước mặt vua đã ra đi điều tra dân số Ít-ra-en.

5 Họ đi qua sông Gio-đan và đóng trại ở A-rô-e, ở phía nam của thành nằm giữa thung lũng Gát, rồi đi về phía Gia-de. **6** Họ đến miền Ga-la-át và Vùng đất thấp ở Khót-si, rồi đến Đan Gia-an và vòng về Xi-đôn. **7** Họ đến Tia, một thành lũy kiên cố, và mọi thành của người Khi-vi và của người Ca-na-an, rồi họ ra vùng Ne-ghep của Giu-đa, tại Bơ-e Se-va. **8** Họ đã rảo qua khắp xứ, và sau chín tháng hai mươi ngày, họ về Giê-ru-sa-lem. **9** Ông Giô-áp nộp cho vua con số của cuộc điều tra dân số : Ít-ra-en có tám trăm ngàn chiến binh biết tuốt gươm, và Giu-đa có năm trăm ngàn.

10 Vua Đa-vít áy náy trong lòng sau khi đã kiểm tra dân số như vậy. Vua Đa-vít thưa cùng ĐỨC CHÚA : "Con đã phạm tội nặng khi làm như thế. Giờ đây, lạy ĐỨC CHÚA, xin bỏ qua lỗi lầm của tôi tớ Ngài, vì con đã hành động rất ngu xuẩn." **11** Sáng hôm sau, khi vua Đa-vít dậy, đã có lời ĐỨC CHÚA phán với ngôn sứ Gát, thầy chiêm của vua Đa-vít, rằng : **12** "Hãy đi nói với Đa-vít : ĐỨC CHÚA phán thế này : 'Ta đưa ra cho ngươi ba điều. Ngươi hãy chọn lấy một trong ba, và Ta sẽ thực hiện cho ngươi.'" **13** Vậy ông Gát đến gặp vua Đa-vít, báo cho vua và nói : "Ngài muốn điều gì xảy ra : hoặc bảy năm đói trong toàn nước ngài, hoặc ba tháng chạy trốn trước mặt kẻ thù đuổi theo ngài, hoặc ba ngày ôn dịch ? Bây giờ xin ngài suy nghĩ xem tôi phải trả lời thế nào cho Đấng đã sai tôi." **14** Vua Đa-vít nói với ông Gát : "Tôi lâm vào cảnh rất ngặt nghèo. Thà chúng ta sa vào tay ĐỨC CHÚA còn hơn, vì lòng thương của Người bao la, nhưng ước chi tôi đừng sa vào tay người phạm !"

15 ĐỨC CHÚA giáng ôn dịch xuống Ít-ra-en từ sáng hôm đó cho đến lúc đã định, và từ Đan tới Bơ-e Se-va, có bảy mươi ngàn người trong dân đã chết. **16** Thiên sứ đưa tay về phía Giê-ru-sa-lem để tàn phá thành, nhưng ĐỨC CHÚA hối tiếc vì tai họa đó, và Người bảo thiên sứ có nhiệm vụ tiêu diệt dân : "Đủ rồi ! Bây giờ rút tay lại." Thiên sứ của ĐỨC CHÚA đang ở gần sân lúa của ông A-rau-na, người Giơ-vút. **17** Vua Đa-vít thưa với ĐỨC CHÚA, khi thấy thiên sứ có nhiệm vụ đánh phạt dân, ông nói : "Ngài coi, chính con đã phạm tội, chính con có lỗi ; nhưng đàn chiên đó đã làm gì ? Xin tay Ngài cứ đè trên con và nhà cha con !"

18 Ngày hôm đó, ông Gát đến gặp vua Đa-vít và nói với vua : "Xin ngài lên dựng một bàn thờ để kính ĐỨC CHÚA tại sân lúa của ông A-rau-na, người Giơ-vút." **19** Vua Đa-vít đi lên theo lời ông Gát, như ĐỨC CHÚA đã truyền. **20** Ông A-rau-na nhìn xuống, thấy vua và bề tôi đang đi qua phía mình. Ông A-rau-na liền đi ra và sấp mặt xuống đất lạy vua. **21** Ông A-rau-na nói : "Chẳng hay đức vua là chúa thượng tôi đến gặp tôi tớ người có mục đích gì ?" Vua Đa-vít nói : "Đến mua sân lúa của người và xây một bàn thờ để kính ĐỨC CHÚA, hầu chấm dứt tai ương đang làm hại dân." **22** Ông A-rau-na thưa với vua Đa-vít : "Xin đức vua là chúa thượng tôi cứ lấy sân lúa và dâng lên cái gì ngài coi là tốt. Ngài xem : đây có bò làm lễ toàn thiêu, có bàn đập lúa và ách bò làm củi. **23** Thưa đức vua, tất cả những cái đó, A-rau-na xin dâng đức vua." Ông A-rau-na thưa với vua : "Xin ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa của ngài, khứng nhận cho ngài !"

24 Nhưng vua nói với ông A-rau-na : "Không ! Ta muốn mua của người, giá cả sòng phẳng, và ta không muốn dâng lên ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa của ta, những lễ toàn thiêu mà ta không mất tiền mua." Vua Đa-vít đã trả mười lăm lượng bạc để mua sân lúa và bò. **25** Vua Đa-vít xây một bàn thờ ở đó để kính ĐỨC CHÚA và dâng những lễ toàn thiêu và những lễ kỳ an. ĐỨC CHÚA đã thương đến xứ sở, và tai ương đã chấm dứt không làm hại Ít-ra-en nữa.

